

UŠUR

Nebojša Radović
UŠUR

Izdavač
Rubik

Urednik
Marijana Terić

Lektor
Marijana Terić

Prelom
Nikola Roganović

Dizajn korice
Rastko Perišić

Štampa
AP Print

Tiraž
300

NEBOJŠA RADOVIĆ

UŠUR

Nikšić, 2025.

SADRŽAJ

PAS ZA PONIJETI	9
ULJE	10
AKO ĆU CRKA.....	11
PURNJAVA PONEDJELJKOM NAŠTE SRCA	13
ČETIRI.....	14
U PROLAZU.....	16
INDIGO.....	17
UZALUD.....	19
DRVA.....	20
NAKO, U PROLAZU.....	21
ONI	22
BALONI.....	23
UKRŠTENE RIJEČI.....	25
REDOVI.....	26
OPIJUM	27
SEDAM TV DANA.....	28
POKLON	30
ŠUBARA.....	33
JEDRA.....	35
UPIT	36
RITUAL	37
ORUŽJE	39
ZAKON.....	41
IGLA	43
UZBRDICA	45
TI IMAŠ SVE.....	47
KUĆA.....	48
BJEKSTVO	51
ACETO BALSAMICO.....	53

PREPISKA.....	55
SLANINA.....	56
NESTALA.....	57
PUKOTINA.....	59
TRI PJESME DECEMBAR.....	61
MAŽENJE.....	64
PROSHYAN 22.....	65
ETO.....	67
LA VIE EST BELLE.....	68
GRADACIJA.....	69
LAŽ.....	70
TRINKA.....	73
HOTEL YUGOSLAVIA.....	76
AMAZONIJA.....	78
KOSARA.....	80
PODGUZ.....	81
I NULA JE BROJ.....	82
PRLJAVI TEKSAS.....	83
KRUŠKA.....	84
GLIBAN I ZLATOKOSA.....	87
SVIJET.....	90
PRODAVNICA LAŽI.....	91
INTERVJU.....	93
EH.....	95
CRNO-BIJELA D(R)UGA.....	96
PRIZNANJE.....	98
ČAJNA TAUN.....	99
AL DENTE.....	101
VRIJEME JE ZA JURIŠ.....	104
PREPISKA.....	105
NJENA LJEPOTA.....	106
ORUŽJE.....	107
ŠTA ĆU.....	109

NIJE LAKO.....	110
MUZIKA MOJE PJESME	111
ATHANATIK.....	113
OBILJEŽEN	115
INTERVJU 2.....	116
STOPALA.....	119
PIJANAC.....	120
POSMATRANJE MISLI.....	122
KOD MIĆANA.....	123
JEDNOGA DANA	124
ČARAPA	125
BLJESAK	127
SKROVIŠTE	129
TAČKE	132
LIJEK.....	134
UZALUD	136
ČIZMAŠI.....	137
PONOVO	139
NAURU NATION	141
UBICA.....	143

PAS ZA PONIJETI

Suva su sva korita moja
Vijugave praznine kanjone broje
Sprženim livadama ko posle boja
Olovke ko pobodena koplja stoje

Praznim se listovima vjetar igra
Razbacane sveske okolo leže
Dubokim uzdahom ranjenog tigra
Gledam u nebo i prazne mreže

Čekajući kišu da licem mijem
Da potoci u rijeke niz planinu krenu
Gledao bih, ali ne smijem
Jer samo dok žmurim vidim sliku njenu

Slova od slika i slike od slova
Pas za ponijeti u izlogu čeka
Teška je prestupna godina ova
Al' neće ni ona dovijeka.

ULJE

Pozdravljamo se..

Suzdržavam se da ne krenem u plač i da se ovaj mali pored počne smijati iz sveg glasa.

Nalaktila se na vrata i ljubi me kroz otvor od prozora. Ušlo je pola, pa ne vidim gdje idem u rikverc. Upadoh prednjim desnim točkom u betonirani kanal. Neki momci pomogoše i iskobeljasmose i reno i ja iz njenih kandži.

Maše u retrovizor. Pogledujem ispod oka. To je to. Omrsih se pošteno ovog ljeta.

Imaću šta da pričam ovim mojima kad dođem.

AKO ĆU CRKA

Ee, bašo..

Kod nas ti država brine o tome. Mako sam ti ja to odavno.

Pa je li te boljelo?

Nije, pod anestezijom sam bio.

Ma ne to! Nego je li se bilo upalilo, pravilo probleme prije tog?

Nije.

Pa što si to dira jadan ne bio. Što si iša pod nož, manit se reza.

Bio sam mali, nisam se pita..

Posle te zovu da dođeš kad treba nešto.. Moraš.

A čip?

Šta čip?

Jesu ti i njega ugradili?

Nisu da znam, ali ako bude trebalo..

Jesi se vakcinisa?

Jesam.

Pa eto.. Sad te i prate. Ne moš im uteć!

Ovaj ubeutio..

Vidiš mene. Nijesam ništa mica.. Ni umnjake, ni krajnike, ni slijepo crijevo, ni kožicu s murka. I šta mi fali? Sve to nečemu služi. On dao, on nek uzme. Ja se Boga igrati neću..

Ako ću crka!!

Ajmo još po jednu.

Mala! Nu, odi vamo na čas.. Vako ćeš.. Pođi do pečenjare i donesi nam po još po kila janjetine, ali one s rebara, da nije masna. Uzmi i tebi nešta a nama ćeš isto. Aj sad!

Kaka je ova omladina.. Viđe li je ti kako nas pogleda? Ka da sam joj ne znam što reka!

Polegoše po stolu ka ugažena otava..

Pečenje nisu ni dovatili.

La q noć i do bar yutar..

(Slučajno „ukradoh“ razgovor dvojice creven-dupila pored.. Šta se sve neće istresti iz pijana čojeka..)

PURNJAVA PONEDJELJKOM NAŠTE SRCA

Ljudi se uporno vrte oko tog seksa, tražeci ono čega nema tamo.

I u svemu se pretjeruje..

U hrani, gimnastici, priči, poslu, gledanju televizije, sanjarenju, grickalicama, lastici, samoći, smicalicama, skupoći, dopadanju, spopadanju, slanju polnih organa u inboks, i konačno – propadanju..

Eksperimentišući, kupujući razne predmete, mijenjajući i umnožavajući partnere, tražeci novo i odbacujući „staro“, zaboravljajući suštinu, udaljavajmo se sve više od broda ko kosmonaut od užeta i gubimo u mračnom i prostoru kosmosa.

Motivacioni govori, tehnike i strategije su samo bacanje prašine u, ionako zamagljen, pogled.

Sintetika i brza hrana nisu nikog trajnije usrećile.

Pa zar je ljubav spala na te grane? Na štap i rupu?

Izgleda da jeste..

Ok.

Ali ja ću i dalje da osjećam.

Molim i volim.

Da idem do kraja.

Da patim.

Da tragam i čeznem.

Da kad popijem mlatim.

Jer, nema se života za toliko priča..

Da uprostim i skratim.

Aj uzdravlje!

(Fotograf Peter Lindberg sa pet tada najljepših žena planete..)

ČETIRI

Ni slutio nisam da je to toliko slično.
Samo je alat bivao drugačiji..
Onamo aparat, a ovamo olovka.
Razvijajući „filmove“ iz prošlosti i stavljajući ih na papir, nesvjesno sam nekako skrajnuo fotografiju.
I nije mi nedostojala.
Neko će reći: „Pa i nisi bio neki fotograf.“
Ok.
Vjerovatno nisam ni pisac.
Ali sve ovo što sam radio i što i dalje radim, radim najviše zbog sebe.
Ali ako i drugima po nešto od tog zaprija, onda sam još zadovoljniji i potpuniji.
Krenulo je kao terapija..
Pročišćenje.
Ali kako sam više ulazio u priču o pričama, postajalo mi je sve čudnije koliko tog može da stane u ovu tintaru.
I taman se ponadam da nestaje, kad ono nagru-
ne još.
Prva jedva..
Druga lakše.
Treća za čas.
Četvrta još brže.
Neka ih bude koliko ih bude.
Neću siliti.
Polako se vraćam fotografiji.
Ljudima..
Portretima..
Biću bolji.
Željniji..
Žedniji..

Vrijeme je da obrišem objektiv i stegnem kameru.
Idem..
Da tražim te oči u drugim očima.
I dodire u nekim rukama..
Pokrete..
Da svoju muku pokrijem tuđim mukama.
Četiri knjige su tu..
Hvala svima na podršci i čitanju mojih pisanja.
Živjeli mi!
(Zejtin na krpi, Zoran Mićanović)

U PROLAZU

Samo je „P“ od svega ostalo..

Nekada je tu bilo „Proljeće“, a sad „Parizjen“.

E da, i kolači su tu. Doduše, ovi moderni, al' ipak još mirišu zidovi na toplu vanilu i njene obraze.

INDIGO

Sarajevo! Kabina broj četiri!
 Topli ostaci ženskih daha, „pokošenog sena“ i
 slatkog znoja u kubiku mraka.
 Nada, da je tu u zakazano vrijeme.
 Treperenje u gustoj tmuši iščekujući njen glas..
 Tamno plavi teksas i dodir preko. Dupli šav na
 unutrašnjoj strani nogavice. Ostaci boje na dlanu..
 Bijela pamučna majica na „ve“ izrez i dva „orašči-
 ća“ ispod..
 Bilo samo jednom.
 Na tren.. Na dodir.. Na noć..
 I ništa više.
 Gradili branu..
 A trebali put.
 Planirali.. Sanjali život. Obećavali..
 Istrgnu mi se ruka iz ruku.
 Dugo sam stajao na peronu s podignutom ma-
 ramom, gledajući željeznu zmiju kako vijuga i ne-
 staje ravnicom.
 Bakelitno crn i grub muški glas sa druge strane.
 Duboko razočeranje i nagli prekid.
 Izlazak na vazduh i pogled u nebo.
 Još jedan poraz..
 Još jedan ispisani list u fioci..
 Ljubav i gorčina.. Smijeh i bijes..
 Ređaju se sjećanja na radnu akciju i to ljeto.. ka-
 rivolicu, njenu pokupljenu kosu i mršave ruke..
 Pjenaste lepinje sa gumenom salamom i plastič-
 nim sirom. Hranila je znojave glave na tom nasipu..
 Otimala poglede i uzdahe.
 A bila je moja.
 Na tren, na dodir, na noć..

Gradili branu.

A trebali smo put..

– Nije tu, izašla je negdje. Nazovite drugi put.

Naopak ko baobab. Pored sve tehnike kljucam po staroj mašini.. Provlačim hartiju sa indigo papirom. Kopi-pejst na stari način..

Volim te mirise i te zvukove. Volim kad pišem njoj.

Pošta u komšiluku i jedan hodnik tamo daleko.. Zeleni telefon sa okruglim brojčanicom i cipelnik oblijepljen junacima iz „ulice sezam“.

Znam sve, ko da sam bio tamo. Pričala mi je..

Sve mi je rekla..

Ali nikad da me voli.

UZALUD

Nekad se zvala mačkica, a danas ribica.
Nekad hipi, a danas skin.
Nekad stidnica, a danas bestidnica..
Nekad nježnik, a danas pimpek.
Nekad erotičnost, a danas pornografija.
Nekad mistika, a danas plastika.
Nekad izlet, a danas ogled.
Gdje su nestala ona vremena?
S njima je i stid izgleda otišao..
Vratite nam dlake!!

DRVA

Ja odozgo biciklom, a on odozdo ubrzanim korakom. Umacupao se i pufće ko lokomotiva.

– Bogami ti pametno.. Zajahao tog riđana pa jedriš.

– Ja sam njega nosio do vrha, pa red je da i on mene malo poslušā.

Niz brdo se i govno kotrlja.

– Nemoj tako.. Neće svako..

Zamisli me to što reče.. Sjetih se jedne priče što sam ko dijete čuo od nekog..

– Kaže krenulo govno da bere drva, i naleti na drugo.

– Āe ćeš to? – upita ga.

– Da berem drva.

– Mogu li ja s tobom?

– Može, ajde!

Idu tako, i nalete na još jedno.

– Āe ćete to?

– Krenuli u šumu zato i zato.

– Mogu li i ja s vama?

– Može, ajde!

I tako nalete na proliv.

– Mogu li..

– E ne može!

– Štoo?!

– Nama trebaju čvrsti momci.

Bogami je u pravu..

Ni govno nije lako biti.

Ima ih raznih..

NAKO, U PROLAZU

– Svoga posla, majko! Nisam dijete!
Naprcu sam trijes uprkno i mogu da se brinem
o sebi.

E, e.. možeš.. Operi mi i onu bijelu i spremi nesto
da jedem kad dođem.

Aj, ljubim te..

(Priča na telefon dok ređa flaše flaše ko 'tice po
dalekovodu.)

ONI

- Aj kad sve znaš, reci ko je ovaj bijo?
- Ma znam.. To je oni što je nasmijan.. Ne mogu da se šetim imena.. Ali znam sigurno!!

(Dvije pripite siluete raspravljaju ispred spomenika Ljubu Čupiću.)

BALONI

Povukla je dim, otpila ostatak u krigli i počela.

– Znaš.. Do skoro me je bilo sramota od sebe.. A od nedavno sam počela da se stidim i od roditelja.. Žao mi ih je na šta su bacili ovoliko godina.. Toliko truda i ništa.. I krenule su suze da se ređaju, stapaju i kotrljaju.. Isprva bistre i tihe ko planinski potok.

A onda, odjednom bujica koja je nosi sve pred sobom.. Mulj, drveće, sjećanja..

Svo ono pivo što je popila slilo se niz obraze te večeri. Pio sam rakiju i već odavno nisam imao taj problem. Plivam po površini i ne idem daleko.. Do bova i nazad, i trk na pijesak. Zavlačenje u pećine i ronjenje u dubine strogo izbjegavam. Sve suze koje sam imao potrošio sam.

Poklonio.

Nema ih više ni za lijek.

Presušile.

A lijek vazda mora da je pri ruci.

Zatreba.

– Volim te.. – rekoh nesvjesno i jedva čujno, gledajući u njene grudi preko puta. Bilo je nešto toplo u njima. Kao soba obložena jorganima. Kao kutija za nakit presvučena svilom.. Sve to zajedno, pa još malo više.

Uspravila se i kruškoliki baloni sa vodom su se zaljuljali..

– Kako to misliš? – I zakofrči kraj obrve.

– Pa tako.. Onako kako sam i rekao.

– Ne seri da te zamolim.. Svo vrijeme gledaš samo u njih i čekaš priliku da gurneš tu cjevčicu za dvojnice u mene.

Nasmijasio se i prestade da plače.

– A i ti.. Mogla si da obučeš neku rolku.. Da ne obuvaš te salonke.. Da ne mašeš tim skeletnim prstima.. Da ne stavljaš taj crveni lak.. da me ne gledaš tako..

– Kako?

– Tako.. Sneno i molećivo..

– Opet sereš..

– Serem.. Jedino to i znam..

– Ali ti znaš i da pišeš.. Da slikaš.. Sve te izložbe i knjige.. Za nešto si stvoren. Da ostaviš iza sebe kad prođeš.

– Prošao sam..

– Evo ga opet.. Pa nismo se tako dogovorili. Ovo je moje veče.. Moj rođendan.. Treba ti mene da tješiš.

Uze mi ruku i zavuče pod dekolte.. Zamalo se ne istopi.. Poljubih je i svojim kosijerom preklonih njen nosić.

– Srećan ti rođendan..

– Sjutra je.

– Sjutra je danas. Prošla je ponoć..

– Srećna Nova.

Poljubih je opet, ali ovog puta duže i dublje.. Osjetih njenu unutrašnjost.. Njene sokove.. Nismo se do auta. Oblaci se razišli, a zvijezde nebom prosule. Vazduh je oštar i para nozdrve.

– Mislim da ću da povratim..

Držim je za čelo.. Ispala joj sisa.. Visi joj bala iz usta..

Blijeda.

A opet ljijepa..

Valjda je ljubav.

UKRŠTENE RIJEČI

- Jesi tu?
- Jesam.
- Odoh da popunjavam emotivne praznine hranom.

- Zašto ih sa mnom ne popuniš?
- Pa nisi tu.. I nisi za žvakanje.
- Nisam ni za pisanje.
- Zovi.. Došao bih.
- Ponudi me.. Uzela bih.

Skraćuje se lista želja i polako nestaju sve one stvari sa spiska koje sam volio, a nisam dobio.

Neka potmula depresija šunja se okolo..

Da li je to klimaks u nagovještaju?

Il' možda alkohol u priraštaju..

Ne znam ti pojma.

Omaliću i jedno i drugo.

REDOVI

– Sve što treba da se desi – desiće se.

Samo opušteno..

Veći se pita.

Sitna smo mi boranija za krupne stvari. Stanite u red jedno po jedno i svi ćete dobiti.

Tog jutra dobih šipak.

Vratih se kući poražen, bez ijednog litra a trebala nam minimum dva. Primakli se praznici i prijeli kolači.

Guranje pred zoru, duvanje u vratove, redovi za vareniku i mudrost šefice lokalne prodavnice ostale mi u sjećanju.

A bijah dečkić i bijaše vrijeme redova..

Za mlijeko, kafu, ulje, pilad, gorivo i tako dalje.

Evo ga izgleda opet.

I neka..

Treba ovom narodu malo muke pa da se podruži i zbliži.

Da shvati da je čovjek čovjeku najpreči..

A prnja i trânja će vazda biti.

OPIJUM

Alkohol je ljekovit samo ako se uzima kao lijek.
Znači tri puta dnevno.
Opijen njenom blizinom..
Znači trajno zarobljen mirisom njenog parfema.

SEDAM TV DANA

Izvukoše mi vezice iz čizama, makoše petokraku s kape i oteše kaiš iz gaća. Vojnik koga poznajem izvinjava mi se pogledom. Kasnije mi objasni da se to radi da ne bi kojim slučajem digo ruku na sebe ili, ne daj bože, na nekog drugog prilikom bijega.

Dva dana ranije na postrojavanju pročitaoš moje ime pred čitavim garnizonom. Ne bi mi baš prijatno kad čuh kako sam ostavio drugove, izdao zemlju, kako neprijatelj samo čeka takvu priliku da nas napadne i izazove rasulo i kaos u našim redovima.

Tri dana ranije bio sam u autobusu iščekujući da vidim nju. Kao mlađi dežurni sve sam napakovao da za 24 sata pođem i da se vratim. Debela tapacirana vrata i velika količina nelagode u kostima. Napuniše mi glavu kako me za to mogu oćerati i na vojni sud. Uđoh. Zamanta mi se od lenti i činova. Utegnuti kapetani, debeljuškasti majori i suvonjavi potpukovnici strijeljaju me pogledom i prije suđenja. Htjedoh da vrisnem: „Živjela sloboda na celu sa komunistickom partijom!“, ali brzo odustah, znajući da neće prepoznati poentu.

– Priznajjj!
– Ma šta da priznam?
– Priznaj sve!!
– Ali šta sve?
– Sve!!
– Pa sve sam vam već po ko zna koji put rekao.. Samo prećutah ljude koji su mi dali „civilku“. Još mi to treba da i njih uvučem u ovo.

Sve su već znali. Džaba sam pričao svoju priču. Dajte ljudi puštajte.. Nijesam nikog ubio. Osudite me, pa da se razilazimo.

Dobih nedjelju dana.

Izađoh na vazduh ko drugi čovjek. Dvojica me sprovedoše do malene kućice na samom ulazu. Oslobođen svih aktivnosti, sa stražom prvi u restoranu i to sa luksuzom biranja i repete, gledanja televizije do kasno i slušanja lokalnih radio stanica.. Bi mi pomalo žao kad se završi taj aranžman. Posle tog ubrzo dođe prekomanda i rasmusmo se po polen po livadi.

Moje jatake nisu krivično gonili.

Znali su oni zašto sam pobjegao. I znali da ću da se vratim.

Znali su da sam samo htio da je vidim.

I ništa više.

Trebalo mi je trideset godina da prođem tim gradom.

Nema tu više ničega. Ni kasarne, ni vojnika..

A ni nje, i njenih smijalica.

POKLON

Mrak, iako je dan.

Fenjeri po čoškovima tinjaju dok umotani prolaznici oprezno hodaju po kaldrmi poprskanoj snijegom. Zgrada sa obrisima zamka na omanjem ali i jedinom brdu u vidokrugu.

Trebalo se ispeti citavim kompleksom stepenica i strmog vijugavog puta posutog šoderom. Cipele bez šara proklizavaju svako malo.

Kako ovi ljudi idu svaki dan ovuda?.. Duša mi u nosu. Pokušavam da smirim puls dok stojim pred vratima.

– Grattis! (Čestitam) Uzviknuh, i pružih uljubljenu bombonjeru i svelo cvijeće. Onako umacupan i znojav jedva razvukoh usta u osmijeh.

– Kojim putem si došao?

– Pa ovim kombinovanim sa južne strane.. Izgovorih tiho znajući da sam nešto mašio.

– Pa zašto.. Tim niko ne ide. Taj je samo za ukras i dječju igru. Imao si ovaj sa druge strane. Nemaš ni stotinjak metara sa tramvajske stanice.

– Nema veze.. Trebalo mi je malo šetnje i svježeg vazduha.

– E ovdje ga vala ima za izvoz. Autobusi, auta, kamioni.. Sve je na struju. Vazduh je u sred grada čist kao kod nas na vrhu planine.

Ono jes'.. Shvatih kakvu sam glupost rekao, izuh cipele i krenuh u razgledanje stana. Nikada nijesam bio u „Luvru“, ali ovo što oni nazivaju stanom više mi na to liči. Visoki plafoni, ogromni prozori, vrata ko da kroz njih džinovi prolaze a ne ovo sićušno stvarjenje pored mene. Slíka koliko hoćeš. Svaka koliko ja skoro. Razmišljam o ekseru iza.. Kako li izdržava..

- Šta ćeš popiti? Hoćeš neko vino? Konjak?
- Može.
- Šta može?
- Konjak.

Zvijeram okolo ko dijete u prodavnici igračaka. Pa i jesam dijete. I ovo jesu igračke. Skupe igračke. Gramofon ko vodenični točak. Dijamantska igla, zlatni kontakti i pozlačeni kablovi. Zvučnika za izvoz.. Dva velika „vanzemaljca“ šetaju po dnevnoj sobi i masa satelita okolo. Pa čak i u toaletu. Sva vrata su otvorena (osim spoljnih), pa kad odviše muziku ko da si na koncertu. Ne znaš odakle dolazi koji instrument a odakle glas.

- Evo izvoli..

Dodirnuh joj šaku i svaka mi se dlaka nakostriješi.

- Da nemaš malo Kole da pomiješam?

Nasmiješi se.

- Naravno. Znaš, sad si me podsjetio kako smo išli u park da pijemo i slušamo muziku. Krili se da nas neko ne vidi.. Ljubili na stepenicama čitaonice..

- Pa ti se svega sjećaš. Ja sam to davno prebrisao.

Opet taj osmijeh..

Kucnusmo se.

- Kako si? - upita tiho.

Odgovorih pogledom i slijeganjem ramena.

- A ti?

- Ma pusti ti mene..

- Kako se to radi? Ne uspijeva mi već godinama. Tako mi je srce zalupalo kad sam saznao da si u ovom gradu. Ja sam tu preko puta, u drugoj državi a opet blizu..

- Jesi li još ljut? Jesi li mi oprostio? Hoćeš li ikad zapitam se često.

- Ma nisam. Zasto bih. Ovaj jesam.. Ne znam. Nestala si samo tako.. Valjda ti je bolje s njim. Vidio sam slike. Sa ovim tvojim voziš motore, a sa

mnom si biciklo. Ja sam te vodio na rijeke, jezera, u šume.. A on na egzotična ostrva.. Pogledaj ovaj salon samo.. Pa kuhinja ti je koliko onaj naš stančić.

I ne primijetih da je muzika utihnula.

– Molim te, pusti nešto da svira. Nešto što razumijem.. Što mogu da osjetim.

– Čekaj me tu, eto me odmah.

Ode do kraja i eto je nosi nesto prislonjeno na grudi. Čuje se se zvuk, ali nekako treštav.

– Sjećaš se? Ovo si mi ti poklonio.. Imam i kutiju od cipela sa našim kasetama.

Kako da se tog ne sjećam.. Tog malog čuda od plastike. Te fabrike snova..

– Znam da ćeš mi se smijati, ali više volim da slušam muziku na njemu nego na ovim stereo uređajima okolo. Nekako ima poseban zvuk.. Mio i topao. Oduvče me daleko odavde kad mi je hladno i teško.

– Ali zašto.. Upitah je nijemo.

Ispismo sve. Ona bocu rozea, a ja poslednje kapi karamelizovanog destilata.

– Moram ići. Skočih ko oparen.

– Imam ubrzo trajekt za nazad.

A i gosti će ti ubrzo..

Srećan rođendan maleno.

Poljubih je u kosu.

Obuvam se i oblačim jaknu. Neko otvara vrata.

E super! Taman da upoznaš mog muža. *Dis iz maj hazbend Mikael..*

– *Mikael Olufsen.* (pruža ruku)

– *Neff.. Neff Radison.*

Pružih ruku i izlećeh napolje.

Na putu za nazad prolazim Šekspirov zamak. Grčim se po palubi, buljim u daljinu i puštam muziku sa tek kupljenog mp3 plejera.. *Nothing Else Matters i Metallica.*

Kako čudno pada snijeg po moru..

ŠUBARA

Priroda mu je valjala još jednog čovjeka. Vazda vedar, nasmijan i spreman za šalu. Kad bi došao na posao i ušao u tu zadimljenu prostoriju punu polu-živih ljudi pognutih glava, sve bi pojavom probudio. Oživjela bi ta mala pušionica s radiatorom na sredini.

Otučeni prsti i promrzle ruke. Jakanje s balvanima u očekivanju pauze i nekog boljeg dana. Drvena hala i živine sijalice koje su visile gole odozgo ko božićni ukrasi. Gateri, brente, transporter i pjevali su zajedno u horu. Miris kuvane bukovine i tek ubrane jelovine..

Jeftine salame u četvrti hljeba.. Domaćeg duvana iz limene kutije.. Priče o plati koja kasni, dugovima koji rastu, o kosidbi, živom i neživom.. Sve je to stvaralo jednu sliku na kojoj su se oblaci množili, gurali i spremali za neki veliki okršaj.

Ali kad bi Bašo ušao, sve bi to rastjerao za čas svojim osmijehom ispod dugačkih brkova. Priča koja je do tad išla promijenila bi se za tren, kao kad prebaciš kanal na tv-u.

Počeo bi o nekom tamo koji obavezno imao veze s njim i na kraju bi se svi hvatali za stomake i valjali po patosu.

Visok, garave kose i puti, bijelih zuba i čudnih brkova koji su izgledali ko flomasterom da su nacrtani. Vozio je neki dugački stari kupe, nalik na one američke. Kad malo razmislim, pa i vukao dosta na amere. Raskopčana uska košulja, tepih koji je izvirivao, tanki zlatni lančić i uske traperaste pantalone na peglu. Markantan, šarmantan i neodoljiv i za muško i za žensko društvo. Jednog dana dođe u dugačkoj i kožnoj jakni i šubari z bocom i nekako iznenadi sve nas.

– Samo da se pozdravimo.! Ja krenuo..

– Kud, ako-bog-da?

– Za Australiju.

– ...

Bi nam i milo i žâ u isti tren. Milo što se bar neko od nas iskobelja iz ove agonije čekanja boljeg, a istovremeno i žâ što će faliti njegova svjetlost ovom mraku.

Znali smo da se neće vrćat. A i ko bi..

Prođe dosta otad, kad priča jedan da je pričao s jednim otuda. Valjda došao ovamo a ga ovaj pitao zna li ga.

Kaže isti! O jadu zabavio one dobre i mirne komšije. Kupio kuću, napravio krmedar, sušaru.. Klao krmad ispred, stravio djecu, dolazila policija..

Naložio sušaru, digo se dim, zvali vatrogasce, opet policija..

I tako, svako malo neki kastig od njega bude. Isti.

Kažu da je namjerno pošao u zimsku robu odavde, samo da bi bio drugačiji kad sleti. Svi u majice i šorceve, a Banjo u bundu. I još poperio šubaru na glavu..

Najobučeniji!

Teba se zezati sa svim i svačim.

Treba se isprситi i jurišati sa osmjehom naprijed.

Ja nešto ukišelio ovih dana.. Stiglo me nešto pa ne neće da pušti.

Ufatilo za vrat pa steže li steže. Progutah prašak, popih rakiju i ufatih da preturam misli po hartiji. E baš me zanima je li je isti ko nekad.. Da li su ga slomili i oblikovali po njihovom..

Je li brkove makao..

Ima li još onaj zarazni osmijeh..

Znam, znam..

Pričao sam ovu priču i ranije.

Al' ova mi nešto ljepša.

JEDRA

– Sve više otimaš a sve manje poklanjaš.. Ostarćeš sama.

– Pa šta da radim?

– Podvij rep, isturi grudi i skрати jezik.

– I? To je sve?!

– Nije. To je tek početak svega.

– Poljubi me.. Ali jako. Da pukne kad odvojiš usne.

– Pijana si, ali hoću.. Moram osjetiti to božanstvo.

Razmijenismo tečnosti.. Uzimam dugačak gutljaj karamelizovanog destilata i razlivam ga po njenoj duplji. Pravim se pametan, a sve sam gluplji. I sve mi izgleda ljepše noću. Bila je komad mlađa. Upoznasm o se slučajno. Prosuh pivo po njenom poprsju. Nisam htio. A možda sam poželio. Bijaše smotra rejva i podosta naroda. Svi se trzaju i mlate glavama ko da se od pčela brane. A ona lagano pleše. Njiše bokovima i gleda pravo u mene. Volim tu različitost. Taj kontrast.. Tu bezočnost kod žene. E da.. Nikada uz muziku nisam znao da napravim niti jedan prirodan pokret. Više bi to bio pokušaj.. Krik. I zato bih na ovakvim događajima zvijerao okolo dok ne pronađem neku osobu koja bi okupirala moju patnju.

I spazih nju. Boginja i frik. Gledao bih je ko dijete supermena dok podiže brod i spašava putnike. I ispijao nektar.. Ovaj se odozgo baš potrudio dok ju je stvarao.. Mene su izgleda sklepal i na brzinu.

Vuč e me za ruku.

Nevješto se branim.

Nestaje u gomili.

Smiješim se a osjećam muku.

Dok njenom srećom svoju tugu hranim.

UPIT

– Kako si?

– Pa dobro..

Fino, manje fino, loše, super, prefino, zadovoljno, voljeno, nevoljeno, nezadovoljno, srećno, tužno, osjetljivo, grubo i euforično. Stabilno. Sve to, pa nešto između.

Klimaks je čudna mješavina puberteta i ozbiljnih godina.

RITUAL

– Na! Oliži ti.. Nije red da ti ja to radim.

I pruži mu.

– Ja sam završio ono što je do mene. Sad se ti pri'vati posla.

Ovaj ga pažljivo uze sa obje ruke ka da će ga uvrijediti, protrlja prstima još jednom da ga razmekša, prinese pod nos da ga omiriše, stavi u usta i sagnu se da mu ga ovaj priždije. E, ctu je već trebao čekati. Imalo je nešto umirujuće u tom njegovom ritualnom pripremanju. Lagano bi zavukao debele prste u kožnu kesu oblika mošnje odraslog bika, izvukao džizu duvana visoko uvis, ko da vadi alge iz mora, odmjerio da li je dovoljno ili previše, odmalio ili doturio. A onda bi dunuo u majušnu „svesku“ pušaćih papira, da ih razlista.. Pljunuo bi u ruku i vrhovima prstiju zalijepio jedan. Zatim bi ga previo između palca i kažiprsta lijeve ruke i rastresao drozgu ko sijeno po livadi. Palčevima obje ruke bi smotao savršen fišek, ko iz fabrike. E onda bi iz drugog džepa izvukao trud. Poveći komad kuvane gljive sa kore bukrovog stabla. Odlomio parčence, prislonio ga uz kremen i zamahnuo kresivom. Probao bi još par puta dok ne bi dim počeo stidljivo da kulja. Dunuo bi još koji put da ga raspiri, i tek kad bi ugledao žar da šaji, zapalio bi cigar.

Danas je drugo. Nije nestašica novca, već vremena. A vrijeme je novac i niko ga nema za bacanje. Čak ni oni koji ga imaju na pretek.

Sve je brzo i brže.

Kuda idemo?

I gdje treba da stignemo?

Kod kovača sam poručio da mi uradi ono kresivo u obliku grčkog slova omega. Sašio sam „mudo“ od iznošene kožne jakne, i poručio od čojeka duvan.

Ne pušim.

Ne volim duvan.

Ali volim da ga njušim i mirišem dok stoji u kutiji od cipela na brhu krefence. Volim da krešem. Da bacam varnice. Volim miris zapaljene grudvice truda.

Volim sporiji život.

Ne da bi duže živio.

Već da bi ga više gledao i osjetio.

I uživao u njemu. U svakom trenu. Zato ni tebi nisam prišao odmah. Bečakali smo smo se dugo. A udvarali još duže. Sanjao sam te polako. I još bih laganije da sam mogao.

Da bolje pamtim.

Da duže patim.

Da boli jače.

Da plačem i kad mi se ne plače.

Eto zato.

ORUŽJE

– Ako si ti normalan..

– Pa i nisam.. Pokaži mi nekog ko je, i u guzicu
ću te poljubiti.

– Pa ljubiš već odavno.. dupeljupcu moj.

I stvarno, imala je prkno za desetku. Ma sve je
imala za desetku!

A bila moja. I mnogo više svoja.

Ali ta džinovska breskva..

Ne bi se kao kod drugih razlila ko tijesto iz van-
gle, već bi imala taj sferični oblik kako god bi se
okrenula. Ponekad bi je ko jastuk stavio pod glavu
i gledao u plafon. Ona bi ležala potrbuške, drijema-
la, protezala se, stenjala i ispuštala razne zvukove.

Onda bi počela čas jednu, čas drugu butinu da
steže naizmjenično u ritmu, tako da bi mi glava
poskakivala gore-dolje, kao kad se ljuljkaš na du-
šku, pa odjednom naiđu oni maleni talasi od neke
brodice koja je tuda upravo prošla.

Čudo je to sa ženama..

Svaka vrlo rano spozna svoj najjači adut i čita-
vog života juriša s njim, osvaja i krči put ispred.

Moćno je to oružje..

Najmoćnije.

Nekoj kosa, nekoj oči, nekoj grudi, noge..

Ili kao u ovom mom slučaju..

Mi (muški), i to što imamo ne umijemo da upo-
trijebimo. Ruka, biceps, triceps.. i kraj. Bivamo
smiješni dok se pokazujemo. Albatrosi i pelikani..

Kezimo se, zorimo, gutamo knedle i trabunjamo
gluposti.

Gledam je dok radi čučnjeve..

Kad je u sobi uživam samo ja. Kad u teretani to

isto radi uživaju mnogi. Samo tu vježbu radi.

Volim njen smisao za humor.

Volim je znojavu, umornu, ljutu, istuširanu..
Golu, obučenu, na pola svučenu..

Kad uperi to oružje , nema te vojske koja neće
ustuknuti.

A tek kada te pogleda.. Evo dižem bijeli čaršav.

Pobijedila si.

Tvrda je postelja otkad si otišla. Prazni su snovi
i sivo je nebo.

Gledam ih u prolazu..

Paneta guzica i vladavina mrava.

Nadam se i dalje iako sam odavno zaboravio da
se nadam..

Nadam se da postoji još jedna takva..

Ili barem slična.

Znam samo da je bila prava.

I da je priča previše lična.

ZAKON

Mudar je onaj koji misli sve što kaže, a ne kaže sve što misli.

(narodna)

– Treba zabraniti ovo kačenje selfija za starije od trijes godina.

– Što baš tada?

– Pa tu je vrhunac. Čojek tada počinje da stara, da se roza i prosipa ko iznošen džemper.

– Pa imaš filtere za to, filere, zlatne niti.. Voljka ti tako il' ovako.

– Makaki.. Strekne čojek u oba slučaja.

Bez filtera strekneš odmah, a ove s filterom i tim đavolom kad ih sretnoš na ulicu.

– Ja sam se maka s mreža odavno. Čim je počelo to ludilo. Ma i ogledala sam po kući pobacao. Ostavio jedno malo u kupatilo da se mogu obrijati. I to ga nakrivim da vidim samo od surle na dolje. Treba uvesti zakon za to.. Kažnjavati. Da se ne stravljuje narod.

– Pa e..

– Pa da..

– Zajebavaš li ti to malo?

– Ti si prvi počeo.

– Ako te oseknem jednom, znaćeš ko je počeo. Oli mrdati više tog konja? Osičijah.

Evo..

Šah mat. Bolje bi ti bilo da si manje pričao a više mislio.

– Ma razmišljao sam malo glasnije.. Ali odoh u stranu.. Vidi, vidi onu! Evo je opet. Gledaj samo kako gazi..

- E ta ti ima četrdes i koju.
 - Nema veze.. Zovi je da svrati.
 - Neću. Moraš se držati svojih principa. Šta je čeljade bez toga.
 - Ne seri, da te zamolim.. Uteći će nam.
 - Meni neće. Plati pivo pa možda razmislim.
 - Evo, zadnje ti bilo..
 - Komšinka!
- Gledam ga.. Ušecerio dok se primiče. Rastegao od uva do uva.
- Šta ti je to s licem? Upita, ni pet ni šes.
 - Saobraćajka neka ili..
- Krenu da odgovori, napravi grimasu i uteče ka oparena. On zinuo ko tek izvađen krap. Usta okrugla a pogled zaleđen.
- Kako joj onako reče.. Ne možeš tako.
- Drugi put se ujedi za jezik prije no što progovoriš.. Aloo!
- Ni slike, ni tona..
Lako je tebi..
Od početka ti je bilo teško.

IGLA

Iskoči iz radnje ka iz aviona, izdrije kišobran velik ko suncobran i pravo na nju!

Ploff!

Zari joj krajeve žica i mokro platno u kosu i dok ga vrati nazad svu je skvasi i razbaruši. Ova se začudi šta bi. Umjesto „izvini“ podviknu usput ne okrećući se:

– Uuuuu! Zamalo te ne ubik!!

– Pa da na mjestu ostaneš živa – dodah.

– Kakva bi to tragedija bila.. – nastavi ozbiljno.

Smijemo se..

Valja se.

Težak je dan.

Ona lagana.

Kiša počinje da pljuva. Razbježasmo se.

– Ku' ćeš tamo? S' ove bande si došla..

– Znam.. Odo' nazad kod frizerke.. Da mi popravi glavu. Imam neku koferenciju za koji sat.

Maše mi rukom. Svrnuh na „pumpu“. Vinjak u kocki i Kola u limenci. Žurim u „sklonište“. Miješam čarobne sastojke u širokoj čaši ko pravljenoj za moj kljun. Stavljam vinil na grebanje.

Demis Roussos..

Volim tu grčku melanholiju.

To Sunce što probija oblake.

Koje grije svaku šupljinu.

Podignute ruke.

Nespretna igra sjenke na zidu.

Prosuta želja po vezenom stoljnjaku.

Čađava pristaklica..

Talasi sjećanja.

Čekanje ničega.

Odlazak u ništa.
I dalje volim sve što je voljela.
Kako da drugu, objasnim tu tugu.
Kad volio nije i ostavljan bio.

UZBRDICA

Na samom kraju puta je uzbrdica.

Čeka me ko bijesna žena muža naslonjenja na dovratnik.

Volim biciklo, ali ne baš toliko da ga moram svaki dan do posla i nazad jahati. Radi se sa druge strane zaliva, i neka što moram čekati pješake, tramvaje, autobuse, starce sa hodalicama, majke sa kolicima, most da se digne i spusti, već moram u samom finišu pritisnuti papučicu za gas i potrošiti i ono malo snage sto mi je ostalo.

Da ironija bude prisutna, pobrinulo se i groblje koje je odmah tu pored, sa druge strane ulice. Tu su i kućice sa cvijećem, prikolica sa tajlandskom hranom i debeljuškasti brica koji stoji ispred i čeka „žrtve“. Volim to šarenilo.

Komšinica iz Meksika koja stalno nešto tresse kroz prozor, ovaj s makazma iz Irana, pica majstor iz Turske, Brazilka koja po vas bogovjetni dan njiše bokovima, žagor djece iz obližnjeg vrtića.. Ali ovo strmo čudovište i ne baš.

Kao i obično, ubacim u „prvu“ i „šegam“ pravo. Desi se da se ko biciklisti kamionu privučem nekoj mlađoj prknjari i da ona probija vjetar, a ja zaklonjen njenim guzovima i dopingovan njenim mirisima parazitski pedaliram uz stranu. I tako doguram do svog skrovišta, pustim Gibonija, natočim rakiju i sručim se na sofu. Sanjam Izrael, Mrtvo more i kako čitam novine u vodi.

Ovog puta ispred mene baba. Žilava, očuvana, u dobrom stanju osme decenije. Šta ću, prikačim se i vozim. Ali ona odmiče ko da je nizbrdica. Mene, ko

da neko drži rukama i vuče nazad. Ode.. Ja nekako izvukoh. Drugi put isto.

Šta ću, pomirih se s tim da su babe ovamo očuvane ko djevojke. Da imaju svaki zub u vilicu i da ih ne mogu porediti s onim našim. Treći put mi proradi neki inat. Završih ranije, podmazah i naštelovah makinu i stadoh u podnožje čekajući da naiđe.

E, nećeš ovaj put, kunem ti se..Prozujta pored mene ko pored kioska za viršle i nestade u daljinu. Ja, ni krenuo..

Pôstro!!!

Pokupih prnje, i pravac u kućaru da smrdim. Ja u naponu snage, isajlan ko porno glumac, a baba prži li.. Nije tu nešto u redu. Pođoh do doktorice, žalim joj se, tražim da mi izmjeri pritisak i izvadi krv.. pričam joj priču.. Kaže sve u redu, zdrav ko konj, pitam kako?

Kaže, vjerovatno ima električni bicikl. Provjeri. I ja sam kupila jedan skoro.

Provjerio.

Šta radi jedna struja!!

(Carroll Dunham art)

TI IMAŠ SVE

Ja nemam drugi grad.
I nemam drugog sebe.
Tu sam što ne mogu otići.
Jer tamo ne sretam tebe.
Druge su kapije tamo.
I drugi ljudi ljube dok žmure.
Ja pogled tvoj tražim samo.
Kolonom neznanki koje jure.
Ne želim drugi život.
I neću drugu tebe.
Druge su uvijek druge.
A tebe prvu, čuvam za sebe.
Ti imaš sve, ja gladan ležim.
Polivaš osmjehom ta betonska lica.
Ko ostavljeno štene uzalud režim.
Skrivan po ćoškovima mračnih ulica.
Ti imaš ono što mene brani.
Pokrivaš dušu ko toplo ćebe.
Tvoja ljepota moju ružnoću hrani.
Jer ti imaš sve, a ja imam tebe.

KUĆA

Ako hoćete da vam se ostvare očekivanja, budite pesimisti.

(narodna)

Zna ljetno na tom sjevernom džinovskom poluostrvu da bude čarobno.

Rijetko, ali zna.

Doduše, nekoliko dana potraje, pa nestane, pa se opet vrati da podsjeti da je još tu. Temperatura tada skoči zajedno sa svim hormonima sreće i život oživi. Ožive i ljudi i more i nebo.. Čak i životinje počnu drugačije da se ponašaju. Gradske srne, zečevi, vjeverice, ptice, krenu da prilaze izletnicima koji kao mravinjak preplave parkove i ulice.

Da se ne lažemo, nisam očekivao puno od tog izleta. Svježe ostavljen i na svaku koščicu rastavljen, išao sam ko „logoraš“ na prebrojavanje.

Ali me trgnu i protrese sladunjavi parfem punačke plavuše pored. Od svih novih, zakači me najstariji, koji je više služio kao turistička atrakcija nego prevozno sredstvo. Suvonjavi brkica u „kapetanskoj“ uniformi, plavo-žute zastavice na čoškovima i otvorena „harmonika“ vrata, učiniše da osjetim boje, da dodirnem mirise i vidim muziku.

Guzelja drveni tramvaj vijugavim šinama. Stejnje uzbrdo i spušta se s lakoćom. Lepršaju karneri šarenih haljina, uvijaju se i škripe korpe od pruća i sijevaju tirkizni pogledi.

Jedva da se krećemo a želim još sporije. Hoću da traje, da žmurim, pogledujem, udišem i sanjam. Držim otvorenu knjigu na stranom jeziku kao da

znam da čitam. Dođosmo do same obale. Buljuk zlatokosih mališana se razmilje ispred trajekta.

Uđosmo, sjedosmo, dodjosmo. Pa opet.. Svako malo staje ko lokalni autobus.

Puni se metalna kutija.

Konačno na cilju.

Ostrvo i kuća.

Sama i lijepa.

Stara i posebna.

Iza nje u daljini svetionik, pa kad sve spojiš u jednu sliku izgleda ko omalena fabrika sa dimnjakom.

Dočekaše nas osmijesi i raširene ruke.

Uđosmo u taj stari dvorac od dasaka. Preplaviše me neke posebne emocije. Smiješim se a tako bih plakao.

Ko iskusni šaman pronalazim svoje mjesto u zastakljenoj verandi sa pogledom u nedogled. Pažnja mi ostaje na bakarnoj česmi i činkanoj sudoperi.

Nepoznati ukusi pržene hrane, intenzivni mirisi nikad probanih začina, nerazumljivi razgovori i šlageri sa početka prošlog vijeka izmjestiše me u neka davna vremena.

Sve je drugačije.

I sve me čini drugačijim.

Trudim se da ne budem ja. Da budem oni. Klimam glavom i smiješim se bez prestanka. Izgledam čudno ali lijepo mi. Kao da sam ovo već sanjao nekad. Kao da je sve moje a oni stranci. Mornarski čvorovi i omaleni brodovi vise po plafonima i zidovima.

Svuda je more.

I napolju i unutra.

I sve je more.

Nikada do tada nisam vidio toliko mora.

Zašto kuća od drveta kad je šporet od gvožđa?

Zašto rakija od trava kad ima toliko grožđa?

– Ne stiže da zrene. Zima ga uhvati i svene. Služi samo za ukras. (objašnjava)

– Kod nas samo ukrasi služe za ukras. A i njih je malo. Nemamo mi života za ukrašavanje. Mi život grabimo. Otimamo. Uzimamo ga sirovog i žvaćemo. Žvaće i on nas. I tako prolazi.. Ne pored nas, već kroz nas.

– Ništa ne kapira to stvorenje bijele puti i očiju boje neba.

Uzalud se trudim da objasnim i nacrtam stranim riječima kako treba.

Odustajem i ustajem.

Obilazim je spolja, jer bio sam u stomaku.

Gledam je sa divljenjem ko dijete majku.

– Kuće su ovdje žive. Uvijaju se na vjetru i pucaju na suncu. Škripe pod nogama.. Skupljaju se i šire.

Kod vas je drugo. Beton je miran i ne propušta nemire. Razdvaja i odbija zvukove.

U njemu nećete čuti ništa spolja. Ni udare talasa, ni vrisku djece iz susjedne sobe. Ni svjetlost mjesečine. Ni ponoćne vukove.

Odlazim gledajući bijeli trag u moru. Meduze ko pobačane plastične kese plutaju okolo.

E, toga nema kod nas.

Vraćiću se jednom sa gomilom osmjeha, i prelići te mrdajuće ljepotice.

I baciti uspomene po dnu mora..

I vrisnuti volim te voljena na sav glas!

BJEKSTVO

Vjerovatno bih ga ćušnuo nogom u stranu da je neka druga situacija, ali ovako urađeni ne mogah. Za nekog možda to jeste normalno i prirodno, ali za mene nije. Fokusiram pa zumi-ram na tuću oko mojih nogu. On krupniji puno, ali njih desetak koptisalo život da mu uzmu. Polako mu ponestaje snage, i bitka prelazi u njihovu korist.

Nije fer.. E drugari, ovog puta ćete ostati bez obroka. Ko bjekstvo iz nekog dobro ćuvanog zatvora, spustih dugaćku slamku, on se zakaći za nju i zajedno „helikopterom“ odletjesmo na slobodnu teritoriju. Mravi se razidoše.

Sjetih se priće o djeci-piranama i vas se stresoh. Sad mi žâ što se umiješah. Svak svoj posa, pa ako naletiš okrenu glavu, i bog-te-veselio. Jel' tako? Doša sam ovamo sebe da spašavam, a ne druge.

Dobra ova klekovaća..

Mlati te po glavi da ne znaš šta bi, pa te turi u krilo i pomiluje. Dadoh komšiji preko puta nekolicke da proba, kaće to ti je „Džin“.

Reko malo morgen prijatelju. Vdjećeš ti ubrzo ko je. Ovo mu je starija sestra i bolja je od njega da će komad.

Eno ga gledam, iskekećio se..

Rastega se ko slina po stolici i kobajagi se sunća. Podvrnuo bijelac i šega li šega. Samo da mu ne pukne lanac ako ga vidi ona njegovga.

Odo u vodu.. i ja sam izgleda pregrija mašinu.

I dalje mi onaj srćeo na pamet..

A izvinite, šta je to fer?

Ko će meni slamku da ubere?
Svaki dan mi treba po jedna..
I kuda da pobjegnem? Kome?
E, baš bi' volio da mi neko reče.

ACETO BALSAMICO

Više mi je ličio na solidno upakovano italijansko sirće, nego na ozbiljno piće.

Boca od pola litra, (ču pola) sa šajno zlatnim šarama po obodu naljepnice nije puno obećavala.

Pet godina star..

Dobro.

Poželjeh da povjerujem.

Rezerve su već odavno potrošene i prašnjave magaze zvrje prazne. Odvrnuh jeftini čep i krenuh u priču.

Ponekad pašteta bude pečenje.

Ponekad se osjetim ko čovjek.

Ponekad i živo čeljade doživi vaskrsenje.

Definitivno tačno.

Ocijelo čini čovjeka.

Može, al' ne mora.

I da vam priznam nešto..

Ništa me ne drži živim ko pisanje.

Umjetnost i umjetnik..

Na samom kraju od kraja početnik.

E, to sam ja..

Čini mi se dok stvaram da sam bar zeru bliži Bogu.

Uzvišeno je pripit drugima nuditi sebe.

Uživam dok sopstvenu mrežu param.

Jer ja to želim i ja to mogu.

Ali to naivno krijem od tebe.

Srećan ti život bez mene, bejb.

Da bude bolji..

Smisleniji..

Ispunjen bojama i mnogo iskreniji.

A ne kao onaj crno-bijeli..

Gledajte!

Nesrećan čovjek sreću dijeli.
I starac uči da hoda od bebe.
Čuda su moguća kad ne vjeruješ u njih.
Samo tad besmisao ima smisla.
I tada stojiš iznad svih..
Svi vole nekog..
Svi idu nekom..
A ja ću voljeti onu tebe.

Neff Radisson

(Djevojka iz plemena Himba, „ukradena“ sa interneta)

Što sam gori to sam bolji, i sve sam bolji što sam gori.

PREPISKA

– Kako si?

– Dobro, sve dok mi je loše.

Ali ne znam šta ću ako mi bude bolje.

Loše toliko traje da se čovjek na njega navikne ko da je dobro.

Znaš, kad shatiš za šta si rođen..

Bar da pričam ako već ne znam što drugo. Stavljaju na papir, možda se nekom sviđa. Nikad se ne zna.

– Kako si takav.. Porazno mi bude ovo kad pročitam.. Sve činim da se osjetiš voljeno, željeno svih ovih godina..

Dobar si i fotograf. Imaš meku dušu.. pamučastu. Taj maglovit pogled.. snen. Jake ruke koje me drže.. pričaju.

– Ma ja to malo „literalno“ serinjam.. Praštaj.

Ti si unijela toliko svjetlosti u moj mrak da se ponekad bojim da ne oslijepim.

Ljubim kosu pokupljenu..

– I vrat..

– I vrat dugi.

– I uvo..

– I uvo debelo, malo.

– I svuda još..

– Ma to ti je završeno.

(odlomljeni komad priče)

SLANINA

Volim da posmatram ljude.

Ako je toplo „zalegnem“ na nekoj terasi i okrenem se prema ulici, a ako je zimkalice prislonim se uz sami prozor i ciljам kroz optiku snajpera. Umotan ko sarma i umoran ko konj posle vršidbe, zurim u tačke razbacane po sniježnoj padini.

Puno.. Jedva se uglavim u jedan ćošak. Sviđa mi se ovaj ski centar. Već sam tu nekoliko dana i nisam imao potrebu za skijanjem. Vidio tri sunca, sniježnu dugu i dosta. Pijem, jedem i zvijeram okolo. Upijam mirise, zvukove i gledam u poglede. Oduševljava me taj ulazak skijaša u topli restoran, pogotovo porodica. Kad banu ko astronauti u neku svemirsku stanicu i počnu skidati sve te kacige, potkape, otpuštati kopče na cipelama i skafanderima.. Kukuruzna svila, prošarani obrazi i prćasti nosići. Djeca su mi najinteresantnija.. Ta lica mila. To pingvinsko hodanje i bezopasno padanje. Miriše kafa u mojim rukama.. Korica krosana pod zubima.. Vratih se daleko u moje stradanje.

Nijesam imao ni skije ni opremu. Jedino sam želju i volju imao. Ovako bi to išlo. Zimski raspust i snijega za izvoz. Rijetko je ko imao te stvari. Bilo je skupo, kupovalo bi se preko firmi i sindikata. A i ko je imao novca nije mogao da kupi. Nije bilo po prodavnicama. Pođoh kod rođaka da molim. Dadoše bez pogovora.

Par autobusa, buljuk djece i škola skijanja.

Molimo da nas prime. Odbijeni i poniženi, čekamo sledeći vikend. Ušanjasmo se nekako. Krivine i mučnina.. Dizanje glave uvis i gutanje pljuvačke.. Dolazak bledikih.

Sve kiše speru i sunce izblijedi..

NESTALA

Sjećam se kada je došao u komšiluk taj lik. Po prvi put sam vidio auto u takvoj boji. Nebom plavni metalik.. U čitavom naselju nije ih bilo nekoliko, mahom prikrljene i iščukane skalamerije sa far-bom u nestajanju.

A ovaj, ko maneken. Lijep i sjajan, sa mirisom mladosti, pojačavao je nesklad tog čudnog naselja koje je sa trošnim barakama u nizu i sklepanim garažama od jelovih okoraka više ličilo na napušteni rudnik nego na mjesto sa ljudima. Ali izgled zna da prevari. Ni do dan-danas nisam to naučio.

Sunčanim danima izlazilo bi iz jazbine to stvo-renje od lima, otvaralo vrata i pokazivalo raskošnu unutrašnjost „pepito“ sjedišta, čudnog mjenjača i čupavih patosnica. Dolazile bi komšije redom na čestitku. Trajalo je veselje, pilo se, zagledalo i srećnikalo. Imao sam tada svega nekoliko, a sad nekoliko puta toliko, i sjećam se šta sam sebi obećao. E, nabavljacemo se majkoviću, kad-tad. Tri sam promijenio opijen tim francuskim šarmom.

Igrom slučaja kasnije sam prešao na italijansku strast. I ne bih više švrljao. Dosta je to hrane za ljubav, za jedan život. Tri decenije kasnije kupio sam prvu „peticu“. „Četvorki“ je bilo dosta i red je bio da pređem u „odlikaše“. Probudio bih se ujutro i bacio pogled kroz prozor držeći kafu. To slatko, bijelo stvorenjce sa bež utrobom i rogicem na krovu. Polovno a novo.

I opet bi neke komšije dolazile s bocom na čestitku. Čak jedna gospođa iz zgrade preko. Limenih barki je sve više a sreće je nekako manje. Znae na šta mislim; na onu zajedničku, iskrenu. Izgubile su

se sve te lijepe navike i običaji. Sreća je prestala da se dijeli, da se poklanja i daje. Ko domaće šeme polako isčezava. Prihvatamo tuđe genetski modifikovano, a svog se stidimo i odbacujemo ga ko staru garderobu.

Glumimo druge gubeći sopstvo.

Pretvaramo sreću u zavist ne sluteći ropstvo.

Dvadeset prvi a neki u kamenom dobu.

Proći će trendovi..

Doći će opet klasika.

Shvatiće ljudi da su im ljudi najpreči..

Da život ne živi samački život.

Da nije sreća tuđa nesreća.

Da nije volja drugoga nevolja.

Sve se vraća.

Vratiće se i Valter..

PUKOTINA

– Što ti je takav?! – upita iznenađeno ko da ga prvi put vidi.

– Takav je kakav je. U skladu sa gazdom.

– Grozan je. Te rupe i po njemu.. I crijeva mu se vide. Ko bi reko.. Ti mi na oko izgledaš sasvim pristojno.

– Hah.. Na oko.. Svi smo ti mi na oko fini. Da smo jaja pa u redu. Ma prsa sam iznutra vas.

– Od kad?

Od kad sam ispao iz ruku babici.

(smije se)

– Ne uočiš ti te pukotine odmah. Prskavanje je proces..

Do skoro je bio ko nov. Nisam ni primijetio naprslinu u čošku. Samo ga malo čukih. Ogrebotina.. A onda je počela da se širi. Da se grana po dubini i širini.. Otpadali bi komadići redovno. Postajala bi vidljivija i ružnija za vidjeti. Krater..

– O kome pričaš? O njemu ili o tebi.

– O obojici, ljepilo moje.

– E ovo mi još niko nije rekao. A bila sam svašta. Razvukoh kraj usne nešto nalik osmjehu.

– Ee, bešavo moje..

Pa ti lijepiš moje naprsline. Čovjek nije stvar. Nema rezervnih djelova. Krpi se kako zna i umije. A eto, ja imam sreće da si mi tu. Da opravljaš i lijepiš.

– Dok te neka opet ne tresne o zemlju i razbije.

– Baš tako. I ne „neka“ nego „nešto“.

– Život..

– Baš tako treptavo moje.

– Hoćeš da mi izmasiraš stopala..

- Ako treba i pojest ću ih.
- Ne treba.
- Grickam joj prste..
- Ljubim joj stopala..
- Lakiram joj nokte..
- Njušim joj vrat...
- Kupila sam ti telefon.
- Eno.. Znaš da ne volim poklone.
- Znam.
- Dobar mi je ovaj.. Postali smo bliski. Ne volim nove stvari.
- Eto ti ga, pa radi s njim što hoćeš!
- Aj onda samo ga malo čukni. Da ima feler.. Da ne bude nov.
- Ti si lud!
- Malo..
- Ne malo, nego dosta!
- Samo ga malo udari..
- Ustade ko oparena, navuče haljinu, gaćice ostavi na podu i izleće.
- Podižem roletnu da sunce uđe. Gledam je kako sica niz ulicu..
- Šta ću kad ne volim..
- Kakve veze ima jel' istina sve dok vjeruješ..

TRI PJESME DECEMBAR

Kako sam se samo tada zjubljavao.. Sijevnuo bi pogled, i prije nego što bih uspio da udahnem udarilo bi me po sred grudi. Padao bih, ležao, a onda ustajao i nastavljao. Bijah irvas, momak sa sjevera, a te razmažene „kastigulje“ s mora svaki čas bi mijenjale frekvenciju. I taman kada bih pomislio da je imam, nemao bih je. Jednostavno, nisam bio čovjek od mora već samo usamljeni samac iz samačkog hotela. Pomorci su bili u modi. Zanimljivo, i danas su. Ne samo zbog novca, njega ima i na drugim mjestima, nego zbog negledanja. Čovjek dođe, donese, ode, ponese, nestane, nema ga, uželi se, vrati, raželi, pa opet dodje, i tako u krug.

Hotel.

Skriiven i usamljen.

Obrgljen tujom i agavom. Uz samu obalu, s velikim prozorima, teškim zavjesama i uspavanom recepcijom. Mirisi menze i tišina stepeništa..

Sjećam se gomila posteljine i sobarica u borosinama. Pločica na vratima.. Mene i cimera. Pite od jabuka sa ukusom cimeta..

Balkon.

Kvadrat betona okovan gvoždem sa pogledom na marinu. Nikad mi neće biti jasno zašto su odabrali to ime za vezivanje jahti. Mjesto za tople noći. Za vikend jutra.

Soba.

Otrgnuto parče hodnika. Usko, sa dva kreveta sa strana i dvije natkasne po sredini. U fioci ostaci hljeba sa plastičnim sirom i gumenom salamom. Umazana knjiga i mehanički budilnik. Pobijeni komarci i tragovi krvi po zidovima. Požutjela pla-

fonjerka s gomilom ukočenih muva i mušica. Većinom moja, pošto je on rijetko bivao tu. Dođe, odspava i nestane. Radi. Kad ne radi karta se.

Volio sam tu moju samicu. A i ona mene. E sad.. Preskočiću sve te sunčane dane i godišnja doba. Sve osim zime. Nju moram.. Krene taj vjetar da probija i zgrade, a kamoli debele gaće i prtenice na meni. Šetnja.

Izađem, jer nisam naučen da sjedim danima ko zatvorenik, i krenem kroz noć. Nikuda i nikome. Puste su ulice i nemirne svjetiljke. Nervozno more i usidreni tankeri u daljini. Nevoljen i sam. Zaljubljen i zarobljen ovim gradom na jugu. Ne volim decembar. Ubija me lagano dok preslašem poraze.. Dok hvatam sjećanja.. Dok tragam za „njom“.

Hoće li se pojaviti ove noći.. Da li ću je sresti.. Kako će me poznati.. Jer ja nju sigurno hoću. Znaću po srcu.. Lupaće i udarati ko ovi talasi o stijene.

Vraćam se u toplo skrovište pokvašen i poražen. Sjutra će biti bolje.. Ili nekog dana iza sutra. Moram da vjerujem, jer jedino za to se držim ove noći.

Kako li je sad tamo, kod mene..

A isto, samo malo drugačije. Snijeg je pao i prekrilo smrznuti glib i razbježane misli. Bijelo je, pa je i svečanije. Ljudi su po ulicama. Djeca na sankama. Lakše je tugu skriti u gomili srećnih.

Izvlačim antenu i palim tranzistor. Baterija pri kraju.. Zgrčen ko fetus ležim i osluškujem lokalni radio..

Prvi put čujem tu stvar. Kupuje me na stih.. Obrazi se polako suše i čudna toplina ispunjava prazninu..

Zaljubljujem se u pjesmu.

Bilo ih je tri.

Prvo sam čuo drugu, Mićovu.

Pa treću koju Gula pjeva..

I tek skoro sam naišao na Sančovu.
Iste, ali sve drugacije.
Svaka je nečija.
Jedna je i moja.
„Mrzim decembar.“
Volim taj grad i zime u njemu..
Živim taj osjećaj kad sam se radovao svemu.
Tu mladost naivnu i snove trajne.
Da mi je, da se još jednom onako zaljubim.. Da
zadrhtim.
Pa da ko latice pred njom prospem sve moje tajne.
I da nema više.
Da nema dalje.
Volim decembar...
Ali on mene odavno već ne voli.

MAŽENJE

– Znaš šta mi se najviše dopada na tebi?

– Ti.

– Ne zezaj se.. Ozbiljna sam.

Ponadah se da je onda ova postećija na glavi.. Kosurina. Ima je za izvoz. Ili možda šake.. Lopate. Krupne i koščate.. Ispucale od mraza i grube od sekanja. Preduhitri mi misli.

– Oči. Da ti olakšam..

– Vala si mi olakšala. Pa gdje njih nađe ružne. Utonule i sitne. Umorne i spuštene.. Tužne.

– Baš zato ih i volim.

– Dođi da te ćokim jednom.

Zgužvah je ko prazan ceger i turih pod pazuh. Ćutimo. Poljubih je u kosu.

– Je li to plačeš?

– Ma kakvi.. Upade mi trun u oko pa ga rastrljah. Pređoh joj prstom po nosu..

Nasmiješi se.

Magla se rijedi i sunce izviruje.

Noć polako blijedi.

I dan može da počne.

PROSHYAN 22

Čudni su ljudi koji ni po staros' ne piju..

Još čudniji oni koji nikad nisu.

Ža mi ih nekako..

Opijanje je divno..

To stanje posebnosti.. Taj osjećaj mira. Levitacija izazova u formi hrane za mozak.

Opijenost.

Kao da oživi neko u vama. Kao da upoznate komšiju iz ulaza s kojim nikad riječi niste prozborili.

I onda, shvatite da ih ima još.. Da ne živite sami u toj zgradi zvanj „vi“.

Postoje zamke.

Piti, a ne napiti se.

U opitu opitost. U granici umjetnost.

Poklon.

Brendi u ruci starosti svršene studentkinje.. Malo više. Čarolija u kutiji. Vatrema voda. Kliše.

Priprema.

Ne ide to tako... Mora mu se dati na značaju. Ne svraća takav gost često.

Oblačim ispeglanu košulju. Pažljivo guram krajeve u gaće da je ne poguzvam. Sat na ruci koji rijetko nosim. Ulaštene cipele.. Nježno spuštam iglu na ploču.

I dok pucketanje još traje sipam ćilibar u kristalnu čaču.

Palim cigaru i uranjam u fotelju koja me grli.

Oblacima plovim i morima letim.

„Rapsodija u plavom“..

I eto nje, tu odmah pored.

Sad već mogu svega da se sjetim.

Osjećam toplinu kako se sliva.

Slike se ređaju..
Godine nestaju..
I tako svaki put biva.
Aj, uzdravlje!

ETO

Zašto nosim dugu kosu?

Pa ne moram da nosim šubaru kad je hladno.

Ni kišobran kad pada kiša. Sliva se, jer je gusta i masna, a većinom je nauljana. Treba joj dosta da dodje do mozga. Barem ovog mog.. I kiši i mrazu i pameti.

I gubim ta govna često. Koliko sam ih samo posijao..

Ljeti je već zajebano. Ko kaciga za motor. Štiti od udara, ali bježim u hladovinu zbog pregrijavanja. Sipam „tečnost“ u rashladni sistem i gledam u vodu.

Eto zato.

LA VIE EST BELLE

Doručak.

Za doručak dokopam komad toplog ljeba gradske pekare, odvalim mu ćošak ko uvo s pečenja. Onda pažljivo otvorim paštetu, uzmem reckavi nož, jer moraju da ostaju štrafte dok razmazujem. Na kraju sredinom omažem dno dok ne postane ovalno ko vok. Obavezno mlak čaj od nane zaslađen šećerom.

Kraj.

Ručak.

Za ručak hrenovke u kondomu. Kuvam ih sve dok im ne spane. Mogu i pržene, rezane na dugmad.. Pa kad porumene i nabubre.. Gorčica senf i majonez ko pratioci. Jorgut promućkan i olizan poklopac. Kifle u tragovima.

Kraj.

Večera.Za večeru palačinke. Deblje, pečenije i hrskavije. Koristim stari iščukani tiganj od aluminijuma. Ne volim teflon i moderne materijale. Prevrćem je i vrtim kroz vazduh ko pica-majstor tijesto. I onako vrelom, zagrabim po kantici aéro-krema. Gledajući sa strane, više liči na pitu gužvaru nego na nešto slatko. Umačem u bijelo dok ne dođem do crnog.. Tek tada prekidam. Obavezno vruća varenika s maknutim skorupom.

Kraj.

A onda me zoveš da šetamo kroz maglu.. Da ti držim ruku. Da obećavam ko političar. Da te grlim ko poslednji put..

(za više recepata zapratite nekog drugog)

GRADACIJA

Prva je bila iskrena, naivna i puna grešaka.
Druga je izgledala komad bolje i mnogo zrelije.
Treća većinom bude najgora, jer te ponese dru-
ga na koju liči.

Četvrta je stabilna i bezlična.. Suvoparna.
Za petu si već toliko istrošen i ravnodušan..
Maštaš o šestoj, a ni prvu nisi zaboravio.
Pričamo o knjigama, zar ne?

LAŽ

Nikada nisam znao da slažem da valja.

I istine su mi bivale nekako skromne, male i neuvjerljive, da ne kažem jadne. Zato mi i nije išlo bog-zna-kako s djevojkama.. Dok sam ko „dobri“ pokušavao da im se dopadnem iskrenom pričom i manirima, „loši“ su ih mazali i maltali lažima i prostaklukom do besvijesti, a one bi se kikotala i uvijale. Slušajući pažljivo te iskusne mangupe shvatio sam da ljudi ne vole istine. Ne vole ni male, obične laži. Tada većinom sumjaju. Ali kad im se velika i neobična laž baci pred noge, ostaju zatečeni i zbunjeni. Šokirani.

E, tada dolazi na red „ravna karta“. Nabacuje se fini malter i glača površina. Gotovo i neodbranljivo. Vole ljudi to.. Znaju i naslućuju da je laž, ali puštaju i dopuštaju da vjeruju. Da maštaju. Ljudi vole laži više nego istine. U laži je „šarena laža“ i mašta. Tako je to. Pomada Šanaje Tvejn.

Kad je jedna novinarka upitala čime održava kožu jer ima tako dobar ten i ni jednu boru, odgovorila je: „Samo sa jednom kremom za mazanje vimena. Krenula je prava pomama i jedina fabrika u državi nije stizala da proizvede toliko kolika je potražnja bila.“

Priča o dva hirurga:

Napila se dvojica hirurga, proradila sujeta, te će ti jedan: – Ja pacijentu koji je slijep, presadim oči od jelena i on potpuno normalno vidi.

– Ništa ti je to. Ja čovjeku ugradim vime od krave i on svaki dan izmuze dvadeset litara mlijeka – odgovori drugi.

– E sad ga ti pretjera.. Ko je to još vidio?!

– Pa onaj „tvoj“ što si mu oči presadio – odgovori mu.

Ili priča jednog veoma poznatog fotografa koji je tvrdio da je spavao sa svakom ženom koju je fotografisao.

Da je samo rekao 99%, ljudi bi sumnjali da je istina.

Ispostavilo se da gotivi muškarce.

Ljubljenje Ričard Gira.

Kada je tražio partnerku za „Oficir i Džentlmen“ audicija je bila u jednom lokalnom hotelu. Morao je da proba sa svakom. Prosula se priča da je taj dan više od dvije hiljade žena stajalo je u red, ne bi li ih ovaj sréćo ožvalio. Odabrao je Debru Vinger.

B'liv or not?

E sad ja.

Jedne prilike u poznatom Stokholmskom restoranu sreo sam glumca Kifer Saderlanda. Sjedio je tik uz moj sto. Prišao sam da mu kažem da sam oduševljen njegovom ulogom i satom koji je koristio. Skinuo ga je s ruke i dao mi ga. Isti onaj koji je nosio u seriji „24 časa“.

Hvalio sam se..

Petnaestak godina iza prošlo me sve to.. Oprah ga i stavih u kutiju.

Kao virus naiđe neka besparica i ja ga stavih na oglas. Niko.

– Dao bih ga za petsto.. A vjeruj mi, vrijedi mnogo više.

Ispričah mu i za priču.

Uteče ko oparen, a bijaše se zagrijao.

Gdje ne rekoh pet hiljada..

Ostade on kod mene.

Sad ga ne bi dao ni za Iškov mercedes.

Ne vjerujete?

Znao sam!

Gratis pjesma

„Imam dokaz da je bio sa mnom.

Imam dokaz za ljubavni čin.

Imam dokaz nosim ga u sebi.

On se zove nerođeni sin.“

(Ćana)

TRINKA

Grad veličine moga davao mi je taj poznati osjećaj slobode i posebne prijatnosti. Nikada ranije nismo bili tu, a kao da smo već tu bili. Veliki stan u maloj zgradi, otvoreno stepenište s promajom, mirisi kuvanije usput, džemrganje baba iza lesonitskih vrata.. Balkončić sa stolom i stolicom na sklapanje jedva da su mogli da stanu na to parče ograđenog pogleda.

Pepeljara.

Čempresi u nizu.

Ne volim hotele.

Iako različiti, svi izgledaju isto. Tamo gdje žive ljudi živi i život. Onamo lica u prolazu i bešumne sobarice. Niko ne mljacka, još manje progovara. Ovamo sve što nije tamo. Volim kad mi je blizu. Pokupovasmo to što nam treba, i s kesama punih svega i osmijesima punih želja zatvorismo se u naš svijet.

Tako to radimo.. Dođemo u neko mjesto i ne gledamo ga spolja. Osjećamo ga iznutra. Utroba je bitna. U njoj sve. Za turiste su garderoba i šminka.

Ruševine i muzeji.. Slike u kamenu..

Za nas ovi visoki zidovi.

Volim tvoje rame u mom ramenu..

I lud sam, za tobom Trinka.

Jer mi smo stranci ovoga kraja.

Ljubavnici.

Stanovnici zagubljenog raja.

Preljubnici..

Uđosmo, okrenusmo bravu, skinusmo sve sa sebe i provaljasmo po tkanoj livadi.

Spremila hranu samo sa keceljom preko, ljubio

je po vratu, vodili ljubav, jeli, širili se po velikom krevetu ko morske zvijezde..

Srećni i goli.

Znojavi i topli.

Volim taj pogled i kožu sa ukusom soli.

Ležimo i ćutimo..

Prelazi stopalom preko mog lica..

Dodiruje sidro i debelu ženu na podlaktici.

Podrhtava vilica..

Uspomena iz armije..

Ručni rad.

Igla i parče konca.

Naivna i debela.

Šta vidi u njoj pitam se..

– Vidim sebe, i svog oca.

Imao je skoro pa istu.. Znaš, da je to prvo sto sam zapazila na tebi.. Toliko liči..

– Nikad mi nisi pričala o njemu..

– Nikada me nisi pitao o svemu..

– Nikad me nisi tako mazila po njoj..

– Ma nema tu puno da se priča. Samoubistvo sa greškom.. Goloruk u boj.

– Kako to može biti?

– Lako.. Namjeste se puzle naopako..

Razbaca ih lukavi kako samo on to zna.. Razboli se, pođe.. Zamijeniše nalaze.. Sa mračnim mislima kući dođe..

Puške se lati..

Cijev na čelu, kraj je blizu, da patnju skrati..

I djevojčica na čošku..

Ubrzo dođe drugi, da sve je u redu.

Da nije istina to što piše..

Poletješe ptice visoko u vazduh, i drvo je ostade da se njiše..

A ja sam samo stajala tamo.

I nema dalje..

I nema više.
Ljubim je osmijehom dok iznutra plače.
Stežem je i nogama i rukama..
Sklanjam joj kosu sa mokrog lica.
Srce joj lupa dok kiša pada sve jače.
Osjećam jecaj u njenim mukama.
Tužna je danas njena ulica..

HOTEL YUGOSLAVIA

U Sijetlu stalno pada kiša, a u mom kraju ne prestaje.
(Kurt Donald Cobain)

E, u mom gradu ne pada često, ali kad ti se nakani, ne skida se ta s grbače tek tako.. Znaju to i oni koji su se zatvarali u svoja sigurna skloništa, gledajući kroz dupla stakla nas koji se rvamo s njom.. Još bolje oni u toplim autima, s punim rezervoarima i upaljenim brisačima.

Lagana muzika i gladijatori..

Borba prsa u prsa, i vrući radijatori..

Vito to najbolje zna..

Znamo i mi „obični“..

Dodju ti dani neobični, kada ti bude drago što nisi „oni“.

Kad šetajući snivaš sve ono što ti se nekad snilo..

I bude ti toplo na toj hladnoći..

Bude ti bolno, a opet milo.

Mislio sam se i vagao da li da izderem na ulicu i pretrčim tih nekoliko stotina metara. Znao sam da je tu. Ulećeh mokat i znojav.. Sjedio je u ćošku i čitao novine. Pi, kako zaboravih!! Da sam mu bar prinio bocu rasola i malo domaće slanine.. Pa da ga „kupim“ nečim..

– Izvinjavam se..

Treba mi vaš minut.. Samo jedan minut, i ništa više. Kaplju sa surle kapi kiše, a polomljen kišobran čuči u vazi.

– Kažeš minut, može..

Ali.. ne volim da poziram.. Fotografije me ne lože. Moja Lenka, i možda još neka.. A njih je baš malo.. Nimalo.

Zar misliš da mi do slikanja večeras stalo.

Iz ranca vadim plastičnu kesu.

Dodajem blic i pravim smjesu.

Molim konobara da mi ga drži..

Namještam blendu al' opet prži.

Konačno, sve dolazi na svoje mjesto.

– Dobro. Čitaću nešto, a ti samo pucaj..

Te sam noći u špagete stavljao crveni pesto.. I slavio kišu..

– Držaću novine.. Koje su ovo?

– Zar je to važno.. Neke su tamo..

– A gdje su „nikšićke“? Trebaju mi one samo..

– Nema ih odavno.. Ugašene..

Sijale su u pozadini jelove grane ukrašene. A on je stajao tu ispred.. Gromada i trun. Sjedio i osijedio.. I ne sluti kako sam plakao dok je gorio u plamenu.. Dok je *U registraturi* dozivao Lauru.. E moj Rade.. Recitovao sam jednoj tvoju pjesmu na maturi..

I nije me ni pogledala. Sreo sam je skoro.. Slijepa a vidi... Još nije progledala.

Al' čekaću je ja, da znaš..

I onda, kada mi čekanje dosadi..

Možda joj se sviđi.

Ne daj se Ines.

Ne daj se godinama, moja Ines.

A ja ću se i dalje davati svima..

Sve dok postojim..

I dok me ima.

AMAZONIJA

Izlijepih ga ko pacijenta na traumatologiji i nastavih da hodam. I bi mi lakše. E neće ga ovaj više slušati druge.. Ali gušter je gušter. A džombe samo vrijebaju plijen. Željan čarolija zapada i zdrav ko drijen, kupih satelitsku i obidoh svijet. Otkrih zanimljivu emisiju na jednom njemačkom kanalu. Vodio je tada već poznati travestit Lilo Wanders.

Grdan ko račun za struju, duguljastog lica, četvraste vilice i s kesama ispod očiju.. U ogromnim štiklama i rozoj haljini. Priča to veče o trendovima. Dvoje, ko od majke rođeni, stoje pored i poziraju.. Ovaj ošuren ko božićno prase. Nijedne tamo gdje treba da ih ima. Čelav i uglancan ko cipele za svadbu. Ne da ni tren nâ se. Nabildan i iskvarcan. Okej.. Ućastrio onu surlu i mlati njom okolo. Pretura ga rukom i pokazuje ko trofej.

Tajac..

Samo obrve i malo oko ćuše..

Jarac bez duše.

Upeklli reflektori a dlaka ni za lijek.

Ona vitka i tiha..

Crvenim od stida gdje proživjeh vijek.

Morena.

Fali mi nešto.. Njena vršnjakinja skroz glatka..

Ko posječe gustu šumu?

Previše mi gola i obična.

Amistična sirena.

U isto vrijeme i gorka i slatka.

A on priča li priča.. Ne sastavlja, ka da je nobela dobio. Rekoh sebi, e neću vala ni ja bit' pećinski čovjek. Kad je on taj zid probio, mogu i ja. Uzeh mašinicu i brijač. Prokrvarih i završih posao. Dugo sam

poslije tog flastere nosao. I malo mi to, nego sad opet.. Pred veliki pohod. Trebala pobjeda a izgledalo ko sprovod. Gomila ranjenih hramlje i baulja.. Poručnik bodri i upozorava da se tu iza brda neprijatelj šulja. Da budemo spremni.

Pauza..

A meni, ko da je šmirgl-papir izmedju preporna.. Ovom do mene kurje oko progledalo.. Plače ko malo dijete. Uzimam mu pušku, a drugi ranac. Da mi je neko tad izdra ogledalo.. Da pogledam u retrovizor.. Pa da budem padobranac.. Kolona očajnih.. Bestrzajni na komade.. Moje su idolke hipike bile. Nisu rabile pomade. Trava je rasla svuda oko lo. Skin hedsi su bili za druge ljude.

Znam..

Ogromno je to skladište.

Moje su misli razbacane..

Želje su mi crna puma.

Amazonija je moje prirodno stanište.

A moji vidici duboka šuma.

KOSARA

Ne.
Ne pijem ja da bih odagnao bol.
Naprotiv.
Želim da ga zagrlim..
Da mu frizuru pokvarim.
Da ga izludim..
Da ga još više razjarim.
Da tu ranu otvori opet.
Pa da prokrvari..
Da boli i curi kao onog dana..
Da svrate neki, koji odavno ne svraćaju..
I da od tebe budem otet.
Imam taj pik..
Da prodješ ulicom i zanjišeš lipe.
Da okreneš prodavca kokica i sve redom mom-
ke pored..
Dugo se čekao taj naš klik.
A onda sunčani dan i pogled u pogled.
Sve se namjestilo..
Gledao bih te ja u nedogled.
Ali mi ti negdje uteče..
Prazan papir i prosuto mastilo..
Zbunjeni zunzari i usamljeni svici..
Zavjesa u plesu i to avgustovsko veče..
Ljeto me ovo tobom počastilo.
Još ima djece u tvojoj ulici..

PODGUZ

Kako da šednem na tvoju macu..
Nije u redu, al' toplije mi je.
Ne želim prknom da joj gnječim facu.
Hoću da bude ista ko prije.
(Podguz – šeda, stoličarka.. prim.aut.)

I NULA JE BROJ

Lude je prepoznati lako.

Ali čuknute, vrlo teško.

Ludi je lud. I ne krije da jeste.

Čuknuti ne zna da je lud. Misli da je pametan, a luđi je od ludog.

Pametni ih samo sluša, i pretvara se da nije ni jedan, ni drugi.

Misli da je poseban..

A negdje sumnja da je i on jedan od njih. Jer pametnih je sve manje.

Malo..

Mozda nimalo.

Ali kad se uhvate u priču, stvari počinju da se komplikuju.

Mijenjaju se uloge..

Ludi ispada pametniji, pametni sve čuknutiji, a čuknuti sve normalniji.

Pametni se taktički povlači, ludi ostaje da se takmiči, da ubjedjuje čuknutog koji strada zbog pristojnosti koju posjeduje i tolerancije koja isčezava.

Pametni uči od ludog, čuknuti od pametnog, a ludi ne uči ni od kog. Naučen je da ne uči.

Samo da priča svoje.

Pametni se pita, čuknuti svoju muku muči, a ludi bi da skita.

E taj sam ja.

I to ništa što imam..

To je sve moje!!

PRLJAVI TEKSAS

U zadnji džep stavi mi ruku.
I desnim palcem zapni za petlju.
A ja ću moju po tvome struku.
Prosuti ko kišu ljetnju.
Godinama mladim griješ mi tijelo.
Rasutom kosom umivaš lice.
Šumoran grad a sve mi bijelo.
Šetamo ćutke niz duge ulice.
Odlaze noći a dani stoje.
Sjećanja blijede a boje sve jače.
Da li se porazi ko pobjede broje.
Kada se smiješ a tako ti se plače.
Uzana haljina i sitni cvjetovi.
Plišane kaubojke, vretenasti listovi.
Jesmo li bili udaljeni svjetovi?
Il' samo umorni vojnici Hristovi.
Prljavi teksas i duša čista.
Potraga za tobom u drugim licima.
Na tren tvoj osmijeh odnekud zablista.
Nikada ne vjeruj propalim piscima.
Što ne boli – ne vrijedi.
To što traje – ne blijedi.
Hvala ti što nisi drijemao u mom vremenu.
Što si bojio dane svim mogućim bojama.
Što si dodavao težinu bremenu.
I to što si moj Njegoš bio.
Jer nikada ne bih ni probao, da ti prvi nisi jurišao.
Da nisi smio.

KRUŠKA

Ne znam zašto, ali mi je put uvijek bivao jači od cilja. Jurenje plijena, nego sam plijen. Duže bi trajalo, baš kao i ženski orgazam a zadovoljstvo bi dolazilo u talasima.

Prvo voz, pa autobus i onda pješke. E, ovog puta me doveze rođak kamionom. Kako sam se samo divio tim maljavim podlakticama sa zavrnutim rukavima i kolutovima znoja ispod pazuha, dok bi se onim lopatama rvao sa volanom i mjenačem..

Danas svaka bakica može te grdosije da vozi. Sjedišta ko pamuk mekana, a volan ko peruška lagan. Popeše me u kabinu i zalupiše teška vrata. Bijah mali. Bijaše ljeto i rano jutro. Klizavi skaj i hladni metal svud okolo kao u tenku. Miris pro-sute nafte i brundanje medvjeda. Ja u nekom šorcju i majici, držim se da ne poletim naprijed.. Ispred mene ogromna ćuša od lima i dvije bobice sa strana. Klik i klak.

Trajalo je to putovanje.

Ispadoh ko kufer pored ceste.

Ovaj svirnu i ode..

Razbacane kuće i vijugava linija. Još par kilometara ovog uzbudljivog filma. Put je ustvari jaruga koju su kiše napravile. Mirisi livada i zvukovi šuma. Pred sami kraj je česma i najveća uzbrdica. Ko da ih je neko namjerno posadio baš tu, da se ljudi okrijepe i odmire pred veliku strminu pre-križenu stazom ukoso. Srce mi sve jače lupa. Čujem poznate glasove.. Preskačem ogradu i zbacam sa sebe umor. Grlim ih sve redom. Sjedam na škanj naslonjen na plot i ispijam sok od limuna na razbijanje. Svaki put bih se osjetio kao kralj..

Oko mene carstvo na četiri vode i tri sobe. Kuća od čakne i krov od slame. Visok, drveni prag i izbijeni čvor na vratima ko magično oko. Prozori okovani lozom. Sa jedne malena kužina a sa druge trap. S donje strane voćnjak i popadale kruške.. Čuje se djetlić kako uporno tuče.. Vidim ga kroz zgusnute krošnje. Miris vatre, izdžigljalih kopriva i ugažene baljege..

Podnevni mir i tišina..

Sumrak i rumeni vrhovi.

Milina..

Dolazak živog sa ispaše i zvonjava čaktara..

Noć.

Gurkanje volova u izbi.. Okačen jaram, mala i velika kola..

Nebo prošarano svicima. Vika djece i muk, dok djed sluša radio.

Čudo šta sve čovjek upamti.. Prebriše i zaboravi neke stvari a nekih se sjeća ko da su juče bile. Ugri-zoh je za butinu i ona nježno odskoči.

– Izvini, odlutah daleko..

Blago razvuče kraj usne i protegnu ruku da spusti iglu.

Cesária Évora..

Bosonoga kraljica u bojama tužnog..

Napunih čaše skupim konjakom i nazdravismo onako goli.

Volim te kontraste..

Volim i tebe takvu koja ne priliči meni.

Previše je otmjena tvoja ljepota i previše neupr-ljana sva tvoja čistota.

Previše sam blizu kompletnoj ženi.

Svega je tu previše.

A ja sam tu da ublažim sve to.

– Ne znaš ti kakve su to kruške bile.. Zagrižeš ih, a ono iz njih pišti na svaku stranu!

Gleda me čudno..
I ništa joj nije jasno.
I ne treba.
Smije se glasno.
Nije ona trošila donove makadamom..

GLIBAN I ZLATOKOSA

Nikada više jeseni nije bilo kao te zime.

Ili je balilo, ili pljuvalo odozgo, ili je lilo sa svake strane ko pred potop. Okolni vrhovi ni obijeljeli nisu, a kroz grad magla zakupila prostor pa ne de nja da bježi po kotlinama gdje joj je i mjesto, nego usadila prkno i ne mrda. Bacih prvi jutarnji pogled kroz prozor i paru od kafe. Zaljuljano auto i zamagljeni prozori.. Ili je neko baš poranio ili mnogo okasnio sa ritmičkom gimastikom.

Dan se uveliko budi i ljudi žure. Srećan što nisam srećan. Nazuh čizme, uzeh kišobran i siđoh da kupim ljeb, varevinu i mali eurokrem s kašičicom. Navika iz djetinjstva.

– Jutro komšija! Prepoznah ga kroz išaran prozor.

– Koja je nevolja da azore skačeš po sjedištima?

Spusti staklo i ko dzinovska kornača istegnu vrat i promoli glavu. Morah se malo poizmaći, jer svaki put kad bi mu prišao ulijepio bi me pričom i pljuvačkom ko poštansku marku.

– A ne pitaj.. Pušta mi vodu nedje, pa evo sat i kusur gledam otkud uvire. Taman kad pomislim da sam je našao, krene odnekud drugo. A ništa ne mogu kad je suvo, nego kad pada dobro, ko sad.

Gledam ga onako raščupanog, debele cvikere samo što mu ne spadnu sa baburastog nosa. Na jednoj strani polomljena ručka, pa na nju „nakalemio“ neku drugu. Na drugoj samo patrljak zaboden u meso sljepočnicnice. Bije na bijeli luk od sinoć i ugoreli skorup.

– Ma što se mučiš jadan ne bio.. lakše ti je kupiti novo. Ono ti je iznutra suvo ko barut..

Našalih se bezukusno. Bilo je to prije tridesetak i kusur. Kako život zna da pali šamare.. Uhvatih sebe u istoj priči. Pritisle godine odjednom, sručiše se ko lavina niz sjedlo. Steglo me grlo i neka hladnoća što traje.. Perem se parcijalno.. Jednom kopita, drugi put griva, a ponekad trljem između prepona kad se upali alarm. Kljove, ruke i pod pazuh redovno. Nekad ne mogu ništa. Obučem čist veš i to je to. Počeh da mrzim brijanje i kupanje zimi.

- Hejj.. Jesi to tiii.. Zacvrkuta nepoznat broj.
- Prepoznah glas iz nekih dana.
- Otkud..
- Prolazila tuda, pa se sjetih..
- Nisam znao da se kroz ovaj grad prolazi. Odatle se samo odlazi.

- Uzela sam sobu u hotelu.. Pa ako si oran ko nekad za druženje.. Da obnovimo gradivo..

Uleceh pod tuš, istrljah se peračim sapunom i onom žutom ribačom četkom od tepiha. Ošurih se vrelom vodom ko božićno prase. Zacrvenje mi se koža ko odrta jofa. Provjerih i očistih još jednom svaku šupljinu, navukoh majicu, uskočih u gaće i poleceh k njoj. Ščepah bocu brlje, čisto da nas oma mi pred bitku. Dugačaki hodnici i mekani koraci.. Bučni otkucaji i gluva tišina.. Broj koji se preklapa.. 69.. Prevrnuta jedinica ispred.. Neko je imao vremena i to da uradi. Ne bih se začudio da je ona. Pamet joj ne smeta.

Bila je lijepa i luda.

Mudro lijepa i pametno luda.

Otvori, i zamalo se ne stropoštah na nju.

Predah masnu bocu sa talinom na vrhu oblijepljenu izolir trakom.

Zgrabi me i baci na krevet ko svesku.

Razlećeše se listovi..

Prekri me ko ambasador ćebe.
Dugo smo ležali pripijeni..
Gledali u ono drugo..
Sanjali prošlost opijeni.
– Srećna ti Nova..
– I ja tebi po spisku!
Želim one stare, a ne nove godine.
Baklave, rasola i ugrijane pečenice..
Šporeta na drva i šerpe u ćošku.
Pa da kroz prste provlačim ti pletenice.
I da se topimo od miline.
Ošamućen utiscima izlećeh na hladan vazduh..
Bljeckaju šarene sijalice..
Dugonoge dame i umotani miševi. Džinovske
sline vise po granama..
Ma treba ta govna ukinut pod hitno!

SVIJET

Isto kao kad ljeti ugrije asfalt i organizam prirodno potrči na pivo, tako i oko zimskih praznika kad ona maglovita hladnoća krene da se zavlači u kosti, tijelo zatraži nešto toplo. Kuvanu rakiju, toplu čokoladu i slično. Ulećesmo, poručismo kuvano vino i ovaj nam donese. Srčuci zaglavi mi se nešto čoškasto i tvrdo između usana. Zovemo ga da nam otkrije šta je i ščim je ovo čudo za čišćenje želuca. Ima ukus i miris ko da je neko miješao ricinus i maslinovo.

Samo što drob ne izbačismo! A on mrtav ozbiljan objašnjava: To vam je vino sa onim anusom..

– Čime?!

– Anus.. Znete onaj cvijet.. Sad već utanjio z glasom kad ga priupitismo, svjestan da je neđe omanuo.

Pogledasmo se. Misliš anisom, veseo bio..

– E-e, to! I ode onako zbunjen.

Uljepša nam dan. Zaboravi i pitu da prinese.

– Ajmo u „Garin Žbun“ da dernemo po par vinjaka, da operemo usta.

Sekundarno prihvat. Smijemo se na glas i zagledamo pronadjeni „ukras“.

– Meni ovo liči na kliker šestoperac..

– Sve tuš kastroš..

– Sve za rupu!

– A ne ovo u usta nikad više.

– A đe.. ja tu ljeb mećem!

Čudni su kuvani svjetovi anusa..

PRODAVNICA LAŽI

Volim da posmatram ljude. Ako je toplo „zalegnem“ na nekoj terasi i okrenem se prema ulici, ako je zimkalice prislonim se uz sami prozor i ciljlam kroz optiku snajpera. Umotan ko sarma pred kuvanje i umoran ko konj posle vršidbe, zurim u tačke razbacane po sniježnoj padini. Puno ko šipak. Jedva se uglavim u jedan ćošak. Sviđa mi se ovaj ski centar. Već sam tu nekoliko dana i nisam imao potrebu za skijanjem. Vidio tri sunca, sniježnu dugu i meni dosta. Rekoše neki da su videli auru ali meni se nije javljala.

Pijem, jedem i zvijeram okolo. Upijam mirise, zvukove, bilježim slike i gledam u poglede. Oduševljava me taj ulazak skijaša u topli restoran, pogotovo porodica. Kad banu ko astronauti u neku svemirsku stanicu i krenu skidati sve te kacige, potkape, i počnu otpuštati kopče na cipelama i skafanderima.. Kukuruzna svila, prošarani obrazi i prćasti nosići. Djeca su mi najinteresantnija.. Ta mala lica. To pingvinsko hodanje i nespretno padanje. Škripuranje koraka.

Miriše kafa u mojim rukama.. Korica krosana krcaka pod zubima.. Vratih se daleko u moje stradanje. U zemlju nadanja. Nijesam imao ni skije ni opremu. Jedino sam želju i volju imao. Ovako bi to išlo.

Zimski raspust i snijega za izvoz. Rijetko je ko imao te stvari. Bilo je skupo, kupovalo bi se preko firmi i sindikata. A i ko je imao novca nije mogao da kupi. Nije bilo po prodavnicama. I televizor u boji se kupovao preko veze. Došlo bi bi par komada, onda bi neki nazvali neke, neki bi došli i ponijeli.. Sve pod nekim plaštim tajnovitosti i mistike.

Podoh kod rodjaka da molim. Dadoše bez pogo-
vora. Nekoliko autobusa i buljuk djece okolo. Škola
skijanja. Molimo da nas prime i čekamo da klimnu
glavom. Odbijeni i poniženi vraćamo se kući. Čeka-
mo sledeći vikend. Ušunjasm se nekako na zadnja
vrata. Niko nas ne dira. Krivine i mučnina.. Dizanje
glave uvis i gutanje pljuvačke.. Blijedi ko krpe i do-
lazak u raj. Drveni motel i metalni točak. Muzika,
žičara i mirisi roštilja. Blještavi osmijesi. Penjanje
na snagu i spuštanje na rizik. I taman kad presta-
je ružno, i kad se lijepo promalja, zalazak sunca i
pakovanje nazad. Umorni i gladni dijelimo parče
slanine kojim smo mazali skije jer nemamo mažu.
Promrzlih prstiju gledamo palme i plažu.

Slatko.. Nešto najslade.

Trgnu me dodir plavuše..

Pita me uz osmijeh nešto.

Ne razumijem jezik anđela,

Branim se vješto.

Podiže ruke i nešto traži.

Slatko prevrće očima i još više me draži.

Tarzan i Džejn, majmun.

INTERVJU

(treća knjiga *Baobab*)

– Jesu li sve ove ljubavi o kojima pišete vaše? Mislim, jeste li ih baš sve doživjeli?

– Naravno da nijesu. I naravno da jesam. Ne morate nešto posjedovati da bi ste ga imali.

Da su sve moje, ja bih bio veoma umoran čovjek. A nisam. Naprotiv. Proživio ih jesam. A da li su one moje, mojih bliskih prijatelja, ili su samo izmišljene, to je najmanje važno. Bitno je da se onima koji ih čitaju dopadnu i da im vjeruju. U vjerovanju je magija. Snaga.. U sumnji nema ničega osim sumnje i njenog rušilačkog nagona.

– Objasnite nam malo to..

– Ako kod nekog prepoznam patnju, i ako tu osobu još i poznajem, pokušavam da budem ona. Ili barem dio nje.. Pomoćni radnik u tom procesu, koji će ponijeti na svojim plećima dio tereta.. Tuge. Bola.

– Da li je bitno da ta osoba to prepozna?

– Nije. Barem ne kroz direktan kontakt..

Kasnije..

Kroz priče je mnogo efikasnije, kad poznaju moju spoznaju.. Kad ožive ono što proživim. Kao neki anonimni donor.. Kad sve to prođe.. Kad se sve završi. Kada čovjek ispliva i dopliva.. Osjetim nešto kao zadovoljstvo.. Nešto kao unutrašnji osmijeh. Nema mi gore stvari nego kad učiniš, pa orakoliš, ko kokoška jaje. A onda shvatiš da nisi toliko poseban. Da ima još mnogo onih koji su na vrhu. Tu, oko tebe, koji su na putu k njemu, i onih koji su tu više puta već bili.

- Šta je tu glavni problem?
- Sujeta. Pomiješana s gordošću. Opasan napitak za stvaranje ništavila. Bolest. Otrov za dušu.
- Zašto se „potpisujete“ prstom?
- Zato što sam polu-pismen. I to nije običan prst.. To je desni kažiprst. S njim sam skoro pet knjiga napisao. Kucao.. Bolje reći klujucao.. Ovim ćopavim, sa iskrivljenim noktom. Onim, što na orozu stoji. Okidač. On je „kriv“ za sve.
- Zašto *Baobab*?
- Opet simbolika.. Puno simbolike. Naopako drvo.. Ono koje najduže živi u najsureovijim uslovima.. Koje prkosi.. I vremenima i sūši.. Svima.
- U prkosu je moć.
- U inatu volja.
- Zar nije to isto?
- Nije. Isto je kad skoči krava na kravu.
- Hvala vam puno.
- I vama duplo toliko.

(Evo jedne, koja me na djelove rastavi, pa opet sastavi)

EH

Eh, mila moja..
Pustili smo lošima da budu bolji.
Da budu pastiri a mi mirne ovce.
Sad si njihova, a bila si svoja.
Zašto si se prodala za te sitne novce.
Eh moja mila..
Dugovrate sjenke vladaju tišinom.
Širokim kravatama, i govornim manama.
Pričaju nama kako se priča.
A mi ko vrapci ćutimo po granama.
Eh ti moja mila..
Mogla si i bolje.
Umorila se, potrošila, glumiš kako glumiš..
Gledam te na tv-u dok kaiš te kolje.
Kuda je nestala sva ta tvoja svila.
Eh moja ti..
Bili smo strašan nepar.
Nesklad u skladu, a opet mi..
Ti pitoma srna a ja divlji vepar.
Dal' te ikad magla na nas podsjeti.
Eh, ti milo moje..
Pišem ti lagano dok u mraku čučim.
Gužvam po ruci našu staru sliku..
Dišem tebe noćas a za zrak se mučim..
Prosipam zvijezde ko vruću vareniku.
Eh ti..
I ništa i sve moje..
Da li ti večeras bojiš ovu noć.
Jer mrak ima neke čudne boje.
A ti nada mnom i dalje svu moć.

CRNO-BIJELA D(R)UGA

Otvorih desno oko i ko kamelenon obigrah ukруг njim trudeći se da prepoznam gdje sam. Luster, polica sa knjigama i ogromno prkno ispred, djelovali su mi potpuno nepoznato. Nekako se izmigoljih u toalet da olakšam bešiku i sperem miris ustajalog piva. Bešumno se vratih nazad i zagrlih je nježno oko struka i ne gledajući ko je. Briga me. Nadam se samo da nije udata, i da ovaj njen neće izletjeti odnekud. Provjeravam uzanu šaku.. Nema nikakav prsten. Rupice na ušima prazne. Bacih pogled na gomilu nakita na stočiću pored, i potonuše nadanja.

Nježno se protegnu, napipa moju ruku, prgrli je i promeškolji prkno uz moj stomak. Uklopi se ko puzzle. Zavukoh čušu duboko u njenu kosu i nastavismo da drincamo. Miris skupe kafe raširi nozdrve. Trgnu me nepoznat glas.

- Gud jutring mišter Neff.. Jeste li se naslipping?
- E vala jesam. Čekaj, čekaj.. Otkud ja ovdje? I otkud mi.. Mislim, znam da te znam.. Ali ne znam otkud te znam?
- Sinoć sa žurke.. Usula sam ti nešto u piće.. Kasnije smo pili zajedno.
- I? Je li bilo nešto..
- Ahahahah! Pa ti si bio mrtav konj na aparati-ma. Prekuvana tjestenina! Ahahaha! Nego, okupaj se brzo, pa da dovršimo ono što si sinoć obećavao..
- Šta to?!
- Vatromet! Konfete! Ludu i nezaboravnu noć..
- Ee, ne mogu ja to po porudžbini.. A i treba mi vremena da se regenerišem.
- Šalim se krepalju..

Aj naredi se malo, popij dok je topla, pa da nešto pojedemo. Shvatih koliku moć ima alkohol. Transformiše te u zvijer a nju u plijen. Sve mi se čini da nisam ovog puta zvijer. Ili ne bar sad. Kako samo miriše ta filter kafa.. Ko njenja koža što diše i mami. Bila je rijetka kombinacija. Crnkinja sa kožom bjelkinje. Crno-bijela duga. Čečerava afro frizura, omanje šiljave grudi ko vrhovi granata, uzan struk i široki bokovi. A onda, prkno ko planina! Ko fjälovi po Skandinaviji. Obli i glatki. Skijao sam po njima.. Vrištao od sreće. Vijugao..

Imao šansu da uzvratim. Vraćaju se slike.. Padali smo po ulici čekajući taksi. Držao je u krilo, onako spučen i utegnutu ko golf dvojka. Zavlačio i grijao njene ruke u svoja njedra. Ljubio je u iskrivljenu štiklu. Ispravljao joj kovrdže. Plakala i slinala mi vrat.. A zanimljivo.. Ni do dan-danas nismo dovršili onaj posao. Možda i nećemo. Ukrstiše nam se pogledi negdje skoro.. Našla jednog crvendaća, ugišila mu se pod pazuh, i uvija mu se oko tijela ko lijana. On, ko tarzan sa ali-ekspresa.. Šalim se malo.. Baš su mi nepar..

Aj, zdravo.

Odo' kući da vježbam udaranje glavom o zid.

PRIZNANJE

Kad priču napišem, briga me nije.
Pustim je da ide, nek priča sebe..
Kad joj pjesmu poklonim ko ptica iz kaveza po-
žuri.
S visine me gleda, ruga se i smije..
A ja i dalje zagledan u tebe.
Nijesu isto ljiljani i božuri.
I bude me sramota..
S pričom je lakše, gomila znakova i slova.
Ali kako u par strofa da stane njena ljepota?
Pa prepravljam.. oduzimam i dodajem.
Nemam tog štofa, i nisam tog kova.
Ja svoju dušu đavolu prodajem.

ČAJNA TAUN

Stojimo i čekamo da se velika vrata otvore, da se pojavi „glavni“ i da ceremonija počne. Svezah biciklo za drvo i krenuh kroz masu da zauzmem što bolju poziciju. Brava se okrenu, gomila se pokrenu i nasta gužvanje. Jedni prozivaju, drugi se odzivaju i dižu ruke. „Glavni“ spušta. Ovi koji su dobili, sa osmijehom pobjednika napuštaju scenu 213. Ovi drugi odlaze zadnji. Razočarani i poraženi. Čekaju dugo okrećući se put šuplje praznine. Među njima i ja.

Reći ću vam ko su bili bogovi tog vremena. Šefica udaljene prodavnice, sipač goriva na glavnoj pumpi i „ovaj“ u furgonu što dijeli polutke. Koliko poraza bez ijednog dokaza.. Otetih varenika ispred nosa..Svinjskih lubina i benzinskog bosa.. Redova i nadanja.. Tek sad znam da su to bile pobjede a ne stradanja. Gole šipke i prazni cegeri.. Beživotne metalne kutije u nizu.. Šećerna tabla umjesto čokolade. Tragam za osmijehom a vidim Mona Lizu.

Poema umjesto balade.

Ulazim sa namjerom da skratim grivu.

Nadobudni šiljokuran razgovara s bricom.

Rogobatne misli oru moždanu njivu.

Šepuri se kao princ Ritzom.

– Kako je u školi? Ima li problema? Pita ga ovaj dok on sjedi ispod.

Istražuje ga podsmijehom..

– Nema tog problema koji paket čajne ne može da riješi.

Otac mu mesaru drži.

Karijera mu se smiješi.

Zato poršea prži.

Bijaše grdno vrijeme..
Sada još grđe.
Ja i dalje jašem ono biciklo.
Sjedlo mi tvrdo al' biće još tvrđe.
Čajna taun i mnoštvo mrava.
Umorno izgledaju sva ta lica.
Samo je nemoć ovdje prava.
I domaća kobasica.

AL DENTE

Sjećam se ko da je danas bilo. A i bilo je.

Uđoh u teretanu posle par decenija i zamalo ne rekoh onoj djevojci na recepciji: „Evo mene opet!“ A prije nego krenem u priču, moram vam reći šta je bio „okidač“. Sve bliži šestoj nego petoj deceniji, a sve jači u ruke i slabiji u noge, posle jednog „rvanja“ grčko rimskim stilom, i šepurenja pred njom, ponosan što pored mene leži zadovoljna žena, krenuh onako go da paradiram, da pristavim kafu i pripunim čaše skupocenim brendijem koji sam štedio specijalno za ovu priliku. Imao sam sreće da bivam sa pametnim ženama. Brzo bi skapirale s kim imaju posla i nestajale još brže. Kao vjevice popadale orahe, pokupile bi stvari po podu i zbrisale.

Ali ova je bila drugačija.. Posebna. Nijesam nikako mogao da uklavirim šta joj to fali i zašto je sa mnom. I lijepa, i pametna, i obrazovana, i posložena.. Kompletna. A ja, rasut ko polen po livadi. Nesređen ko tinejdžerska soba. Izgubljen ko plastična kesa na vjetru, zakačena slučajno za granu. Prinosim joj darove ko paž kraljici. Gleda ispod obrve dok me stopalom po licu dodiruje.. Sisam joj palac, trljam joj uvo, grizem joj usnu..

Ruke mi „u tijesto“, a ona će mudro:

– Znaš da si se malo zategao..

–?!

– Drugačiji si mi.. Treniraš li što, ili se prcaš s još nekom?

Mudro prećutah, što su rijetki momenti. Mislim se.. treniram spavanje, ispijanje vinjaka i bacanje vremena niz vjetar slobodnim stilom. Gledam je

nešto.. Neka što ima ravan stomak, glatku kožu i dugačke prste, što je divna, nego što ima dosta i ispod kose. Mislim da me voli.. I čini mi se da počinjem da mislim o njoj. Svaki put kad zalupi vrata i ode, ponese nešto mene sa sobom. A ja onako krnj, dugo i nepomično ležim sam u iznajmljenom stanu zagledan u prazno. Trepćem i razmišljam o onom što mi je rekla. Kao da mi je ubacila neki virus u program.

Nikada me nije stimulisala kritika. Nekog možda jeste, ali mene teško. Pohvala je bila ključ za paljenje moje mašine. Može i „vruć krompir“ ponekad da učini radnika od mene. I tako ona pritisnu dugme. U redu, nisam baš sklon gojenju, ali sam uvidio da sam sve gnjecaviji i mekši, da počinjem da slažem redove mocarele po stomaku, i da ne želim da budem prekuvana pašta.

Odlučih.

Biću Al Dente.

Ulazak u hram znoja i bola. Sprave za mučenje, tegovi, stenjanje i dahtanje.. Gomila zgodnih žena sa loptastim gluteusima, muškaraca sa vretenastim bicepsima ogledaju se i poziraju.. Zašto vam sve ovo pričam.. Zato što sam tek skoro shvatio da čovjek ne treba da trenira da bi se dopao drugima, već sebi. Prvo da zavoli onog kojeg vidi u ogledalu, pa tek onda da krene da voli druge. A ja i ovaj moj smo se dosta držali za vratove. I mogli smo bez toga.

Izađoh na vazduh slatko umoran. Pazim da ne padnem niz stepenice jer ne kontrolišem noge od umora.. Svratih usput u onu kafanu da nešto popijem.

– Vinjak?

– Cijeđenu pomorandžu.

– Da nisi bolestan?

– Odavno zdraviji nisam bio.

– Nešto si mi znojav i crven u lice pa pitah..

– Dobro je to.. I donesi mi dvije čaše vode.

Pored mene jedan udario po rakiji..

– Kako možeš piti taj otrov azore, jadan ne bio!

Gledaj ga samo.. pjano pjani..

Konobar me zbunjeno pogleduje. Zovem ga da dođe..

– Daćeš mi kajganu od pet bjelanaca i tri žumanca.

– Dobro, a šta da radim sa ona dva?

– Nosi ih kući, daj ih ženi, šta god hoćeš. Samo mi ih ne stavljaš u tanjir. Mnogo je to holesterola za moj organizam.

Mladost je ko penjanje uz brdo.

Gaziš po gasu koliko možeš.

Starenje je ko spuštanje na ler..

Kliziš polako ako imaš što ispod kape.

Ako ne držiš kočnicu ode sve za čas!

E ja ću vala zatezati „ručnu“ koliko mogu..

Dok ne pukne sajla.

Aj' živjeli!

Ovo samo da nazdravim..

Inače ne pijem dok vozim.

VRIJEME JE ZA JURIŠ

Pisao, da bih disao.
Pamtio, da bih te vratio.
Sjećanja su ko pušteni zmajevi.
Bez tebe ni smisao nema smisao.
Bolni su bili svi naši krajevi.
Sanjali i zajedno trčali..
Pogledom zakovani jedno za drugo.
Držali za ruke kroz podvige i stradanja.
Na vrućem tiganju plesali i cvrčali.
Zalud su bila sva moja nadanja.
Volio i voljeću, i opet bih isto.
Znao da će sve ovako biti.
Zaboravljena lasto ispod mog gunja.
Mračna sam noć a ti nebo čisto.
Ja umoran vojnik, ti mirisna dunja.
Vrijeme je za juriš.
Poslednji, i naš..
Reci da me voliš, da sam mrvu tvoj.
Slutim vrijeme kad svojim žuriš.
Čuju se povici, kreće se u boj.

PREPISKA

– Kako si?

– Dobro, sve dok mi je loše.

Ali ne znam šta ću ako mi bude bolje. Loše toliko traje da se čovjek navikne ko da je dobro. Kad shatiš za što si rođen.. Ili pak ostariš ne shvatajući. Bar da pričam ako već ne znam što drugo. Stavljaju na papir, možda se nekom i dopadne.. Možda nekom zatreba. Nikad se ne zna.

– Kako si takav.. Porazno mi bude kad sve ovo čitam.. Sve činim da se osjetiš voljeno, željeno, da saznaš koliko sam tvoja.

Dobar si i fotograf. Imaš meku dušu.. pamučastu. Taj maglovit pogled.. dalek. Jake ruke koje me drže.. pričaju.

– Oprosti.. Nijesam želio da te rasplačem. Ma ja to malo „literalno“ serinjam.. Imam te dane.. Ti si unijela toliko svjetlosti u moj mrak da se ponekad bojim da ne oslijepim. Ljubim kosu pokupljenu..

– I vrat..

– I vrat dugi, aristokratski.

– I uvo..

– I uvo debelo, malo.

– I svuda..

– I svuda tuda. To ti je završeno.

(odlomih od priče)

NJENA LJEPOTA

Kaže: „Prestala sam“.
Ne brojim godine.
Godine broje mene.
Moram priznati da stari lijepo.
Bože, kako lijepe žene!
Muzika koja se dodirrom gleda.
Slika koja se žudnjom pije.
Svi starimo, ona se ne da.
Njena ljepota i dalje vrijeđa.
Ali u pogledu nešto krije.
Pitam jel' voli nekog.
I da li je voljena ikada bila.
Kaže ljepota je samo teret..
Da život nije prosuta svila.
Čovjek bez duše je samo skelet.
E, kakav bi nepar mi samo bili..
Ja mračan đavo, ti ko boginja šajiš.
Gledamo ono što već smo snili.
Voljeti tuđe nije pogrešno.
I dalje iste tajne tajiš.
Išli bi svuda..
Bili sasvim neobičan par.
Jos jedan u nizu nesrodnih duša.
Ti mnogo mlada ja malo star.
Ja brkati som, ti tanana skuša.
Njišu se godine..
Odlazi vrijeme, svi čekamo nekog..
Ti letiš visoko, ja po dnu grebem.
Gledam i ne mogu da te se nagledam..
O, kako si lijepa sve ti jebem!

ORUŽJE

– Hoćeš li sa mnom u lov sutra?

– Upita me nešto što nikako nisam mogao s njim da povežem. Pogotovo ne sa sobom.

– Ali ja.. Ne volim to.. Mrava preskočim, muvu otjeram..

– Ma pusti tu priču, ovo će ti se sigurno dopasti. Ima nas nekoliko u grupi. Ko ima najbolji ulov dobija paket piva.

– Na šta se ide? – upitah ni sam ne vjerujući šta pitam.

– Na krupnu divljač: jelene, srndaće, divokoze..

– Auh.. Pa da je barem los, ili vepar.. Ali takvoj ljepoti da uzmem život.. Ne dolazi u obzir!

Ne mogu da vjerujem šta i dalje govorim. „Ružno“ pobiti, a „lijepo“ ostaviti.. Da sam barem popio, pa da opravdam ovakve misli alkoholom.. Ranije sam imao sam iskustvo sa Tobom kad bi na sred garaže zakačio plijen, rasporio trbuh i kad bi iz lubine krenula crijeva napolje.. uh! Krenula bi i moja! Zamalo nisam kola birao.

– Poslušaj me.. Svidjeće ti se sigurno! Te me riječi uplašiše.. A šta ako mi se baš dopadne? Stresoh se vas.

– Ma neće sigurno! Ali idem, i neću opaliti ni metka!

– Hoćeš, hoćeš..

Jutru ni traga. Magla se digla na oko metar iznad zemlje, i tu ostaje da stoji kao neki sloj. Larš otvori gepek i izvadi ogroman objektiv.

– Ovo je tvoje oružje..

Zatim ga posadi na tripod, umota ga u maskirno i doda mi. T150-600.. poznata faca.. Oči mi zaca-

kliše i usta mi se razvukoše.. Zatim uze još jedan sličan za sebe.

– Pa stvarno, šta si mislo?.. Da ćemo nositi puške da ubijamo?

Smiješim se poraženo.. A milo mi. Tog sam jutra „upucao“ prvu srnu. I nije mi bilo žao. Ostala je živa i otrčala svojim kad je tišinu prekinula zavjesa zatvarača moćnog dsl-ra. Život se ne oduzima. On se dodaje. Nisam bio najbolji tog dana. Ali sam vjerovatno bio najsrećniji.

Lov bez krvi.

Popismo nagradu.

ŠTA ĆU

Slatka je..
Pitka je..
Ponekad dosadna ko tijesne gaće.
Ali vitka je..
Na jeziku britka je..
Bog je poslao da me zajebava.
Košnica je njena kuća.
Sliva se med dok gnječim saće.
Ja tečni amonijak ona pogača vruća.
Slatka je..
Svoja je..
Ponekad lupa ko otvoren prozor..
Ali moja je..
Ako želiš, evo tvoja je.
Ovaj odozgo ko da se sprda.
Dok leži na meni razmišljam o sreći.
Postelja mekana a duša mi tvrda.
Ona mi prva, ja njoj tek treći.
Slatka je..
Tražim joj..
Glupo mi da molim.
Igra se..
Gleda me..
Ne da se..
Pa preda se.
Drugoj ne da me..
Zna kučka koliko je volim.

NIJE LAKO

Naša ljubav otiče polako
Pamet na biološkom minimumu
Samo da znaš preživjeću
Kad mogu ja onda može svako.
Odlazim a želim da molim
Zatvorena vrata, silazak u ništa
Tvoje je pravo da me mrziš
A ja ću tebe uvijek da volim.
Preživjeću noć ali kako dan
Umjesto tebe grliču flašu
Dolivati dok se ne prelije
Boriti dok ne pobijedi san.
Nije lako kad je teško
Budjenje bolno i odvratno
Prosute želje i rana u grudima
Krvvari jer još je freško.
Preživio mnogo toga
Vala ću i ovo kunem ti se
Ispiću posljednje kapi tebe
Pa neka ide sve do moga!

MUZIKA MOJE PJESME

Pisanje je putovanje koje se ne završava.

Kad čovjek krene tim putem više ne staje. Zastane ali ne stane.. Zabilježi i nastavi.. I ne sluti kojim će sve stazama proći i u kakva će se mjesta obresti. Bijah polaskan i zatečen.

– Ma daj.. Ne umijem ja to.. Nikada to nijesam radio.

– Umiješ, umiješ.. Nego ne znaš da znaš (smije se). Pozvaću momke iz benda jedan dan, pa ćeš uz vruću rakiju i ledno pivo da poslušаш muziku što smo načinjeli. Fali nam tekst, a ne vidim nekog u blizini ko bi to bolje od tebe uradio. Malo metriku da osjetiš i piči dalje sam.

– Ali ja pravim priče.. (nastavljam da se branim).. ne pjesme. Eto, možda mi se zalomi po koja, ali to nema veze s bluzom.

– Vjeruj mi ima.. Ako blues postoji, ti si!

– Da mi je tražio pare, pa da posumnjam. Ovako me kupi ovom rečenicom i pristah.

– I ne zaboravi.. bluz je patnja, i ne trpi pretvaranje. Moraš pjesmu da oplacheš prije nego je napišeš. Da je proživiš, i oživiš.. I onda znaš da si dobar posao obavio.

Oдох s manjom količinom samopouzdanja nego prije koji minut. Poslušah nekoliko stvari koje mi je poslao, i krenuh onako „nasuvo“.. Odustah i prije nego sam počeo. Ne ide to tako toware! Ne treba da tražiš ti nju, nego ona tebe! Treba da ti pokuca na vrata kada se najmanje nadaš.. Da te iznenadi.. Da bude promrzla i uplakana. A tvoje je samo da je pustiš unutra.. Da je zagriš i omirišeš joj kosu. Da joj pređeš rukom po usnama i nosu. (Razmišljam

u glas po praznoj sobi, ne znajući da li govorim o pjesmi ili o njoj.) Valjda je to isto.

I bi kako je rekao. Zapih se onomad s mojima u klubu, i kroz jato srna prepoznah to oko. Bljesnu na tren i nestade u gužvi. Živa svirka to veče, pa studenkinje nagrunule i napunile akvarijum. Praćakaju se, plivaju, uvijaju i šire miris borovine oko. Tri puta sam prolazio do toaleta ne bi li me njen pogled bacio u prošlost. I sjetih se filma „Seti se moje pesme“..

Njenih sokova i bioskopa..

Dječaka, i suze u mraku..

Trga, i stare gradske česme, gdje smo se čekali.

Dvorišta, prozora i pristaklice.

Bijelih čaršava i veš-žice..

Puštene kose na vjetru.

Buljim u djevojku dok trujem jetru.

A sve zbog oka koje liči.

Sve mi se pobrkalo..

Želio pjesmu u početku, a obretoh se u njenoj priči.

ATHANATIK

Bilo bi baš ovako. Ali mnogo drugačije. Jutra bi počinjala s mrakom i severom. Čepkanjem drva i nalaganjem. Prije toga bi onom magičnom spužvom ulaštio tuč-ploču, očistio ložište, ispraznio pepeo iz lugare i donio naramak drva iz podruma. Pamtim te jutarnje zvukove i mirise. Škripa ključa, miris fosfora i odgor potpire.. Dok bi povlačio šipku sa ćubom na kraju, nozdrve bi punio bijeli dim usvrdlane novine. Komadići masti po krajevima ljusaka.

A onda, kad bi povukao, kad bi se vatra razgorjela i kada bi počeo da tutnji, stavio bi ibrik. Obavezno bi prosuo malo kafe pored, da miris ispuni sobu. Činkana šolja na tufne. Karamelizovani šećer i kuvana rakija. Zatim bi mašicama dograbio omanji žar, priždio cigar i krenuo s ritualom. I prije nego bi sat digao dževu, probudilo bi me udaranje smrznutog veša na žici. Ko suve ovčje kože, tukle bi ukočene krpe o prozor. Pažljivo ih skidam da ih ne pololim, jer su ko staklo, i stavljam na gomilu. Poređane čarape na isprskanom poklopcu.

Noge u toploj pekari.

Mačka u kašetu pored.

Kakva je to sprava bila..

Šporet na drva..

Naučna fantastika!

Zaboravih pržun..

Šta sve pamti ova tintara. Puna svega i svačega.

A neka to, no i dalje ima mjesta.

Sad sve na dugme.

Kaka je ova omladina..

Samo bi da nosi „pumpe“ po modelu, i da jede
„serviça“ na izvol'te.

Ma maki mi se!

Oli?

OBILJEŽEN

Nakrivljena slika
Cipela na podu
Karmin na cigari..
Snijeg na tv-u
Uspavano jutro
Ruka na gitari.
Želio da slikam
A bio sam zidar
Porušeni snovi..
Udaraju riječi
Ko talasi po brodu
Lovio a ti me ulovi.
Ispred mene linija
Ispisano rukom
Ogledalo gledam..
Smijem se u sebi
Sad bi kad si nečija
Da te nikom ne dam.
Obilježen tobom
Kasno je za veče
A za dan je rano..
Tegovi su sjećanja
Što je bilo slatko
Sada mi je slano.

INTERVJU 2

Bliži se rađanje i moje treće knjige.

Ustvari, ona je više vaša nego moja.

I milo mi je da je tako.

Hvala svima na lajkovima, komentarima i podršci.. Prijateljima i onim drugima.

Jer bez svih njih, ja ne bih bio ono što sad jesam.

Izgubljeni lik koji sebe traži.

Blesan.

Umjesto biografije

– Jesu li sve ove ljubavi o kojima pišete vaše? Mislim, jeste li ih baš sve doživjeli?

– Naravno da nijesu. I naravno da jesam. Ne morate nešto posjedovati da bi ste ga imali. Da su sve moje, ja bih bio veoma umoran čovjek. A nisam. Naprotiv. Proživio ih jesam. A da li su one moje, mojih bliskih prijatelja, ili su samo izmišljene, to je najmanje važno. Bitno je da se onima koji ih čitaju dopadnu i da im vjeruju. U vjerovanju je magija. Snaga.. U sumnji nema ničega osim sumnje i njenog rušilačkog nagona.

– Objasnite nam malo to..

– Ako kod nekog prepoznam patnju, i ako tu osobu još i poznajem, pokušavam da budem ona. Ili barem dio nje.. Pomoćni radnik u tom procesu, koji će ponijeti na svojim plećima dio tereta. Tuge.. Bola..

– Da li je bitno da ta osoba to prepozna?

– Nije. Barem ne kroz direktan kontakt..

Kasnije..

Kroz priče je mnogo efikasnije, kad poznaju moju spoznaju.. Kad ožive ono što proživim. Kao neki anonimni donor..

Kad sve to prođe..

Kad se sve završi.

Kada čovjek ispliva i dopliva..

Osjetim nešto kao zadovoljstvo..

Nešto kao unutrašnji osmijeh.

Nema mi gore stvari nego kad učiniš, pa orakoliš, ko kokoška jaje. A onda shvatiš da i nisi toliko poseban. Da ima još mnogo onih koji su „na vrhu“, tu oko tebe, koji su na putu k njemu, i onih koji su tu više puta već bili.

– Šta je tu glavni problem?

– Sujeta. Pomiješana s gordošću. Opasan napitak za stvaranje ništavila. Bolest. Otrov za dušu.

– Zašto se „potpisujete“ prstom?

– Zato što sam polu-pismen. I to nije običan prst.. To je desni kažiprst. S njim sam skoro pet knjiga napisao. Kucao..

Bolje reći kljucao..

Ovim ćopavam, sa iskrivljenim noktom. Onim, što na orozu stoji..„Okidač“.

On je „kriv“ za sve.

– Zašto Baobab?

– Opet simbolika.. Puno simbolike. „Naopako“ drvo.. Tako ga zovu. Ono koje najduže živi u najsurovijim uslovima.. Koje prkosi.. I vremenima i sūši.. Svima.

U prkosu je moć.

U inatu volja.

– Zar to nije isto?

– Nije.

– Zašto prozu s poezijom miješate?

– Priča je gorko a pjesma ono slatko. Ni kolač bez šećera, ni jelo bez soli. Ne ide u životu sve tako glatko. Ponekad i on mora da zaboli.

– Zašto Ona, ponovo i opet?

– Ne umijem to da vam kažem.

Ona je jedna, i nijedna druga.
Ona mi je sve, da vas ne lažem.
Ona je moja crno-bijela duga.
– Mislili ste na ljubav ili na nju?
– Zar to nije isto?
– Hvala vam puno.
– I vama duplo toliko..

STOPALA

Duboko u noć sanjam te budan
Mjesec se igra po tvojoj koži
Ovalni vrhovi i beskrajne doline
Čitav mi dan nekako čudan
Uzmi mi srce pa ga s tugom pomnoži
Bolne su ove bučne tišine
Ledene jele i perle u nizu
Dok trčiš nekom gledam te bosu
Odavno željan tvojih nemira
Volio bih da sam blizu
Pa da ti prstima ukrasim kosu
Kao zvijezde prostranstva svemira

PIJANAC

Soba mi prepuna tvojih poklona. Kao da si planirala da kad sve ovo pukne i prođe, i kada prestaneš da bivaš bol već samo slatko sjećanje, dok budem preturao po kutijama tražeći nešto što ne mogu naći, slučajno naletim na tebe, na neku tvoju stvar, i da od tog trenu počnem da živim unazad. A govorio sam ti mnogo puta.. Nemoj..

Ali ti ne bi bila ti da si ja. Kud god bi pošla, donijela bi mi nešto. Ja i nisam baš volio da putujem. Ustvari, sladak bi mi bio samo kraj, kada bih se vraćao i kad bih te ugledao u daljini kako širiš ruke. Pamtim te zagrljaje.. Tu lavinu strasti koja bi se u tom trenu obušila na nas.. To svlačenje na brzinu još u autu. Tu poplavu emocija.. Skinuo bih košulju ili majicu sa sebe i poklonio ti. Nijesi ih prala sve dok su imalo mirisale na mene. Zanimljivo.. Nikada ne bi obuvala moju obuću, a nosili smo skoro isti broj.. Dobro, ja za jedan veći.

Razumijem.. Bilo bi očigledno da nešto što je naša tajna više to nije. Nestalo bi magije. Možda bi san postao stvarnost i izgubio draž.. I taman bi se skorela ta rana, i kad bi trebalo da predje u ožiljak, nekako bih je zakačio o nešto tvoje i šiknula bi krv. Navikao sam se bio na to. Ovog puta iznenadi me sveska prepuna slova. Bila je neugledna i skrivena u futroli za olovke, umotana i poklopljena drugim sitnim stvarima. Kako nijesam ranije vidio.. Znao sam.. Još jedan tvoj trik. Sistematsko uništavanje.. I opet bi krenulo premotavanje vremena i odmotavanje sjećanja.. Care, care, gospodare, koliko je je sati?

Iskoračio bih mrvu naprijed, a onda bih se vratio brdo unazad. I tako redom.. Stotinu mravljih,

pa par konjskih.. Znam, različiti smo.. Zato sam se i nadao. Ti živiš sadašnjost, mene prošlost truje.. Ti sreću stvaraš ja se bolom hranim.. Mazoh na kub..

Praštaj medena..

Ljulja se dan ko mliječni zub.

A obećao sam da neću..

Ali moram sasuti u sebe nešto da razrjarim tu ranjenu životinju. Bude teže..

Dok čitam tvoje misli suze se slivaju.

A nož nastavlja da reže.

Pa bude lakše..

Slike se ređaju jedna za drugom.

Vidim ti osmjeh..

Osjećam dodir a znam da se ne smje...

Zašto je lakše biti prijatelj s tugom?

Neko poklanja dijamante, ja njoj pjesme..

Čuh neku dreku i promolih glavu kroz prozor..

Pijanac se bori sa vjetrom i vič na glas:

– Štaj' ovooo! Ja idem unazaaad!!

– Ima nas još prijatelju..

Vratih se u njen svijet i otpih do kraja.

Živjela ti u meni!

POSMATRANJE MISLI

Ne može trijezan čovjek da stvara.
Normalno je lijepo i dobro.
E, tu se grdno vara..
Vatrena voda je da opusti i otvori.
Trebalo mu ludilo da ga pomami.
A olovka je tu da progovori.
Odmiču dani..
Nižu se jutro a noći bježe.
U prve redove samo odabrani.
Džinovske ptice u odlasku i brojim.
Posmatram misli a sjećanja preslažem.
Uperene cijevi dok mirno stojim.
Da nisam počeo da pišem, zaboravio bih da
sanjam.
A sve dok sanjam, znam da ne spavam.
I da si tu..

KOD MIĆANA

Vala lijepa..

Koja?

Ona tamo..

Ova?

E, ta..

Ja nju poturam pod platno dok slikam da se ne uvija. Ponekad stavim vruć ibrik da ne progori mušemu.

Baš ti se sviđa?

Pae..

Ne zajebavaš me?

Ne vala nimalo.

E pa eto ti je.

Fala ljucka!

Bježi tamo.

Nijesi mi je potpisa..

Ni ti meni knjigu..

Bogomi jesam, no se ne šećaš.

Pa i ja isto, nego ne vidiš.

JEDNOGA DANA

Jednoga dana ću se tako napiti..
I napisati pjesmu.
Doći pod tvoj prozor i nestati..
Jednoga dana biće ružan dan.
Duvaće vjetar i padaće kiša.
Ljuljaće se dugo naš stan na čošku.
I sjenke će na vezenoj pristaklici plesati.
A ja ću samo biti tu.
I čekati..
Prozukli orah tik uz ogradu i miris humusa na
tuđim licima.
Ne.. Neću se tako lako predati.
Tražiću ljepšu noć.
Sa livadom, zunzarima i svicima.
Zašto su ružni dani ljepši?
I kako to da te još u meni ima.
Prošlo je dosta..
Otima se jesen a primiče zima.
Dani sve tvrđi a ja sve mekši.
Trujem se Kolom dok Vinjak me liječi.
I ovo malo mene što osta.
Rva se s bolom da tugu spriječi.

ČARAPA

Zavukoh ruku duboko, i napipah nešto meko i toplo nalik zečjem krznu.. U redu, imala je lijepe noge. Prave ko lenjir i mesnate butine. Vretenaste listove i tanke gležnjeve. Ali mi je bivalo pomalo čudno zašto je oblačila minić ljeti-zimi. Imala je čitavu kolekciju čarapa, unihopki i suknjica. Mrežaste, šajne, na tačkice, na rombove, kratke, ultrakratke, one ko harmonika, kožne, ravne.. Zнала je što joj je adut i to je isticala. Uostalom, kao i svi mi. Reno 4 je hladno auto. Gdje god takneš metal. Ima i loše grijanje. Nema klimu i ne voli zimu. Pali se na kurbu. Gazi snijeg ko manit' i lјulja se ko brod. Odvojismo se od zemlje i polećesmo u isti tren. Onako znojavi sručismo se ko tijesto iz vangle.

Volio sam to auto. Obalio bih i spojio prednja i zadnja sjedišta i napravio ležaj. Prostro bih „ambador“ ćebe, bacio po njemu ovčje kože, razvukao okolo zavjese iz autobusa, pustio laganu muziku s kasetofona, izvadio bocu jeftinog bijelog vina, i bilo bi nam nestvarno dobro. Imala je grudi tačno kakve volim.. Pravlјene za moju šaku. Omanje, blago spuštene, prkosne i šilјave, oko da izbiju bradavicom!

Ma imala je sve..

Bila je mlađa.

Bila je vruća ko furuna.

Ne, nije nam trebao jorgan. Pokrivali bi jedno drugo sobom. A s vani bi virio ledeni krajolik.

– Oli mi reći nešto.. Upitah.

– Pucaj..

– Što će ti ova vunјena čarapa između nogu?

– Aj' razmisli.. Ako pogodiš, dobiješ nagradu..

A nije tv u boji.. Kako smo kontra sklopčani, do-
diruje mi palcem od noge donju šoknju, gura je na
dolje i smješka se kvarno. Maj blad iz miksing.. Maj
soulmejt iz groving.. Sa' ću skočit' po vr' nje! Oću,
životami! Slistiću je ko „orasnicu“! A ona se i dalje
samo smješka. Provocira..

– Predajem se. Aj' reci..

– Naladila ja makinu i podjem do doktora.

Kad tamo ona. Šedi, i odmjera me..

– Šta je problem?

– I ja joj kažem.

A ona ni pet ni šest, mi veli: Mrš napolje! Vidi se
kako si obučena! U štikle i minić usred zime! 'Oćeš
ja pi*ku da ti čuvam! Pospremi me i ja utekoh. Otad
je pazim..

Mazim i utopljavam. Valjaće mi.. Eto.. Čokih je
u kosu.. Ništa me nije kupovalo kao ta njena iskren-
nost. Bila je nenormalno normalna.. Opuštena. A ja
obrnuto. Napet i zbunjen.

Valjda smo zato i bili upareni.

Sretosmo se skoro u jednoj parfimeriji.. Radi
tamo. Kaže dobro joj je.. Rodila dvoje..

Izmami mi kez..

Bacih pogled dolje..

Kratka „tergalka“..

Ne može biti kraća!

A pred oči mi ona vunjena čarapa.

BLJESAK

Zagrebi i uzmi ovo malo mene po dnu što je ostalo..

Možda je najslađe samo za tebe čuvano.

Zaronih na dah duboko u prošlost..

I kao neka amfora sa prosutim zlatnicima po dnu zaboravljenog mora, iskoči njena slika.

Dovoljan je bio samo bljesak tih tirkiznih očiju da zapali sva žitna polja strasti..

Jedan dah, da raspiri vatru po ostrvu sjećanja..

I samo jedan dodir da pokrene lavinu emocija.

Čudna je ta mladost..

Čini ti se da će svega stalno biti, pa kada ti neko zatraži, ti mu daš istog trena. Izručiš sve pred njim.. I ono što imaš i što nemaš.

I ne pitaš se da li će ti možda nekad trebati, nego samo daješ.

Baš kao sad..

Želim a nemam..

Volim a ne mogu.

Ni sôza da se ljudski isplačem..

Niti snage da mahnem na rastanku..

Da kažem nešto..

Uzela i nije vratila..

Otada bez njega živim.

Ostala samo pumpa za krv i nejasna slika nas ispred hotela..

Vještački mamut i stvarna sreća..

Igre bez granica..

Dugačka brana izmedju nas..

Nekako brzo ostarismo

Sada u alkoholu lovim spas.

Živim od sjećanja u gomili smeća.

Bila je plava bajka u plavom..
Mornarska majica i kratke pantalone.
Dugačke vezice i espadrile.
Šta ne bih dao za dan sa pravom.
Za trag u pjenu dugačke kolone.
I brodicu iz njene eskadrile.

SKROVIŠTE

Uvijek je tako..

Ono prvo što nas privuče je izlog. Krajičkom oka primijetićeš nešto u prolazu, skrenuti pogled, zastati i ući. Izlog je samo pecaljka, i vrlo često nema veze sa onim što je u radnji. I koliko si oduševljeni onim spolja, toliko razočarenje bude kad počneš da preturaš po rafovima. Ali kako odoljeti tom blještavom šarenilu koje mami? Moram ti nešto priznati.. A ti si to znala istog trena kad si mi poslala onu fotografiju sa raskošnim dekolteom.. Takvi smo ti mi.. Zabalavimo za tren.. Izgubimo razum. Toliko je jak taj magnet. Vuče nas i privlači.. Dva okrugla pernata jastuka u koji uronimo.. Tu imamo toplinu, hranu, sigurnost..

Sve.

Ali s vremenom ponestaje tog „mlijeka“ i polako prestajemo sa „sisanjem“. Prelazimo na čvrsta goriva.. Tražimo alternativne izvore zadovoljstva. Bivamo iskusniji I zreliji. U stvari, trebalo bi da je tako. Poznajem neke ljude kojima je dugo trebalo da se odviknu od „sise“. Neki nijesu ni prekidali, već su nastavljali da vuku i čupaju onako „nasuvo“ do besvijesti. Ja sam tu negdje po sredini. Ne volim tu neodređenost.. Draže su mi ekstremne daljine. Aj' da kažem da sam „sisao“ sve do polaska u školu. Ma lažem.. Nego, da se vratim na „nas“. Sad kada sve izgleda tako daleko, kada si nečija a ja i dalje ničiji, mogu da ti kažem.. Barem ovako, na papiru. Lijepo je bilo uživati u izlogu, ali što sam te više upoznavao, sve sam se radije zadržavao unutra.. Otkrivao nove prostorije prepune najrazličitijih stvari.

Kad nekog zavoliš „spolja“ u redu je. Ali kada počneš da ga voliš „iznutra“ postaje opasno. Svi ti tvoji „aduti“ topili bi se i nestajali pred ljepotom tvoje prirode, pameti i hrabrosti. Shvatao sam da sam nadrljao, da ti se sve više predajem i divim. Možda je ovo „pismo“ malo okasnilo, ali važno je da znaš. Želim da pročitaš ono što si negdje i osjećala. Prošli smo svašta i nešto. I to svašta nas je više vezalo nego ono nešto. I ne žalim ni za čim. Svaki tren je bio naš, bio on lijep, ružan ili tužan. Sklupčao bi se kao fetus leđima okrenut uz tvoj stomak, ti bi me obgrlila i nogama i rukama, i sve teško bi otišlo nekud.

Preživjeli bi još jednu oluju..

Još jednu pobjedu upisali..

Postajali jači.

Bila si moje sklonište.

I niko mi ništa nije mogao.

Ža mi samo što ja nisam bio tvoje..

Što te nisam bolje čuvao..

Što hrabriji nisam bio..

Ali kako dječak može biti toga svjestan? Zanesen i zaljubljen svoje igračke..

Blesavo moje.

Ljepoto neprolazna..

Ne želim da mi se vratiš.

Hoću da znaš samo koliko sam volio tvoju tanku kosu, tvoje strije i tvoj celulit.

I sve što je imalo bilo kakve veze s tobom. Dok nožem za kaleme obrezujem vrat na flaši, lagano izvlačim plutani čep i prosipam crvenu tečnost koja se kao talas valja po ovalnom dnu, vidim klavir uz more, šarenu haljinu, prste..

Skrivenu livadu iza zidina..

Školu pri brdu u tišini..

Tvoje poglede..

Uzanu kaldrmu..
Zamisli!
Snimali su film o nama..

TAČKE

Zamalo se ne sudarismo na ulazu u teretanu..

– Hejj! Okle ti..

– Zadnja su vremena kad si ti došla na ovo mjesto – pecnuh..

– Vala jesu, kad si i ti počeo da pišeš – ne osta' dužna..

– Ti, koja si uvijek bila zategnuta ko praćka, rastegljiva ko živa guma.. Vitka i usvrđana ko vinova loza, a lijepa ko moje prvo biciklo. Ostah da blenem u njenu siluetu dok je nestajala u daljini.

Ima li ijedna prilika da nisi uprskao! Posle ti kriv „ovaj odozgo“. Jes.. On ti pošalje, ti

uništiš. Nikako nije bila zadovoljna svojim izgledom. Ja jesam. Ne mojim, nego njenim.

Znate onaj gumeni kombinezon „Catwoman“, koji kao bodi art pokriva čitavo tijelo i ne prašta niti jednu manu.. E, bila je baš takva.. pa još malo bolja. Sve na njoj je bilo.. nekako moje.

Sraslo sa mnom.

Suklepina sad uz nju..

Drži ga pod ruku..

Ludim...

Ludi, kad nemaš soli u glavi!

Bože, fale mi samo tri stvari, pa da budem malo svoj.. Tanki listovi koji stanu u moju šaku, vrat sa pokupljenom kosom koji znam da mazim, i te dvije tačke na ledjima koje najbolje ljubim..

Ludim...

Sad ludi do mile volje!

I na stranu te okrugle grudi..

Taj glas spikera..

Plišana koža..

Te oči boje klikera..
Ma ufati se čaše!
I vidjećeš, biće ti bolje.
Ne plašim se ja dana..
Preguram nekako..
Noći su te koje me plaše.

LIJEK

Prostorija gdje su se nalazile telefonske kabine bila je bila prepuna i zagušljiva.

– Razmaknite se malo! Okrenite je na bok! Izvadite joj jezik, ugušiće se! – vikali su iz gomile. Djevojka sa pjenom na ustima trzala se i grčila po podu.

I sjetih se njega.. Nijesmo se sretali još od osnovne. Taman kad je trebalo da predjemo u četvrti, ja odselih. Krenuh da pućim usta na francuskom, a on ostade sa ostalima da se pravi Englez. Vratih se nazad posle dvije godine i ćuh da je „dobio otkaz“. Rekoše mi da je „upucao“ nekog iz razreda „plašljivcem“, da ga zamalo u oko nije pogodio. A sve iz zezanja. Prićaju da je bilo ko na filmu.. Lićno ga direktor priveo i oduzeo mu „oružje“. Bio je lud, hrabar i zgodnjikav.. Visok, šarmantan i fino obućen. A djevojke lude za takvima.

Ja sam bio bez mirisa i ukusa. Jedva vidljiv. Onaj koga se rijetko ko sjeća.. Valjda zbog razlicitosti, i njemu i meni godilo je druženje.

– Pa gdje si ti ćovjeće!

– Tu, gdje si me ostavio..

– Aj’ da sjednemo negdje, da srknemo kavu, pa da se ka ljudi isprićamo.

– Taman!

– Šta ima?

– Oženio se, zaposlio, dobio dvoje djece..

I negdje u srednjoj dobijem epilepsiju.. Napadi, stresovi, išćekivanja, obigravanja ljekara i klinika.. Nema gdje nijesam bio! I gdje god bih ćuo da ima neko, išao bih. Jednom sam se slupao sa autom, drugi put pao s kamiona, treći put na vreo šporet.. I tako

redom.. Život se punio ožiljcima. I čujem za jednog doktora u Sarajevu.. Pođem iz očaja, nadajući se da će barem reći što nijesu drugi. I bogami reče.

– Vidi, veli jarane, batali ti sve te tablete i kapsule..

Nego nađi neku finu djevojku.

– Gledam ga šta priča, ne mogu da vjerujem..

Ali doktore, ja imam djevojaka.. Ne znam šta ću s njima. Toliko, da mogu ogradu oko zgrade od njih da napravim.

– Ne slušaš.. Jednu.. Onu koju voliš.. Na koju ti srce zaigra, a ne taj dolje. Oženi se.. Smiri se.. Izgradi život, i tvrdjavu oko njega.

– I bijaše mi sve dosadilo.. I putovanja i ludovanja.. Rekoh, aj da probam. Razvaliću ako ne bude išlo.

–I?

– I kad sam se oženio imao sam samo jedan napad u početku.. I da kucnem, više nijedan.

Žena ti je lijek moj murašu.

Ona pegla sve..

Ne samo košulje.

Ali ona prava..

Zurio sam tada u njegovu priču ko dijete u bioskop.

Teško mi je palo kad sam čuo da se preselila na onaj svijet.

I otrov i lijek, dodao bih..

Zavisi kakvu izabereš.

Ili kakva tebe..

Žena ili sudbina.

Zovite je kako hoćete.

UZALUD

Sve ću ti pjesme u vatru baciti.
I nanovo opet iste napisati.
Misleći da će biti bolje..
Povući dim ko da je zadnji.
Stranice našeg života izlistati.
Popiti talog sa dna šolje.
Tvoje ću poklone nekome dati.
I nanovo opet iste tražiti.
Ne, nećeš me više "onako" gledati..
Prazne ću koverta drugima slati.
A tvoj će me osmijeh i dalje dražiti.
Tamo gdje idem neće mi trebati.
Prosuo dušu pod tvoje noge.
Davao planine a kupio mrve.
I sve to bilo džaba..
Nijesi bila kao mnoge.
Sjećam se te naše večeri prve.
Bila si princeza, ja ostao žaba.

ČIZMAŠI

Prvo me „zapunu“ žena u vozu. Bila se previše nagnula da pita je li slobodno.

– Jes, đavo ti izijo bijeli luk!

A samo noć prije na jednoj prestavi, sjednem namjerno u prvi red da pružim noge i bolje vidim, jer nema nikog ispred osim glumaca na bini, i ko za đavola tačno iza mene sjedne neko ko se natrulja' crnog luka u ranim jutarnjim časovima, pa sad kad podri-gne, odigne me sa sjedišta i svaku dlaku nakostriješi.

– Dokle, majkoviću..

Dobro, ima tu i moje greške.. Ko mi je kriv što imam ovu surlu umjesto nosa, i što sam u prošlom životu bio pas-tragač. Pored mene dugonogo stvorenje, potpuna kontra ovim neprijatnostima. Presijavaju se u polumraku konture donjih ekstremiteta. Svilenkaste čarape i sedefasti nokti.. Bijeli zubi.. Najbjelji! Kad se nasmiješi, ko da se reflektor upali. Miriše.. Težak parfem me podsjeti na još jedan.. Njen.. Bijaše davno.. Nije to bio miris, već vakumska bomba! Da znam koji je, zabranio bih ga za upotrebu! Koristio bih ga u ratne svrhe. Svuda ga je nosila.. U autu, kupatilu, spavaćoj sobi, na poslu.. Negdje sam se potajno nadao da će prestati da se proizvodi i da „ubija“ nevine žrtve. Nikada joj to nijesam rekao. Izdržao je bašo i gore stvari, a ne ovo.

Nego da se vratim na glavnu priču.

Tri dana se posle nje ne bih kupao. Htio sam da što duže ostane po meni. Dobro, plaknuo bih pazuh, kljove i papke. A onda bih opet isto obukao. I tako sve dok ne bi skroz isčeznuli njeni mirisi. Rijetki su bili naši susreti. Ali burni i intenzivni. Trajali bi.

– Ša želiš da obučem?
– Šta god želiš. Samo nemoj ništa na sebe da stavljaš.. Ni mlijeko za tijelo, ni kupku, ni parfem.
– Mogu li šminku?
– Naravno da da. Možeš sve! I one čizme obuj ako te ne mrzi..

Volio sam njene tanke listove..

Uvo, taj vrat..

Koščata ramena..

Male grudi i ravan stomak..

Ma sve!

Ona je voljela mene, braon šešir i kaubojske čizme.. Imao sam jedne bordo, sa niklovanim vrhovima i oštrim mamuzama.

Te su joj bile omiljene.

E sad dolazimo do onog glavnog..

Sve bi to bilo džaba da mi miris njene kože nije prijao.

Da nije tako jestiv i sladunjav..

Da njena duša nije pamučasta ko oblak..

Da njen glas nije zvonak ko čaša za šampanjac.

Da se toliko ne trudi i daje..

Da nema života i za oboje.

Da ne može moju „težinu“ da ponese sa svojom..

A ja?

Ja je samo gledam i pušem ko bik u koridi..

Širim nozdrve dok niz ledja krv se sliva.

Kopam nogom dok uvija bokovima.

I krećem!

PONOVO

Rekao sam bio da neću. Ali prifali tih „govana“ pa čovjek mora.. Trava smrznuta i blijeda, a zemlja ispod šuplja i meka. Slana uštirkala stolnjak, a inje okitilo šibljje. Sprema se Nova i trebaće para za poklone, za novu košulju i jedne sandale za njena stopala. Ko nije bio, ne može ni da zimisli kako bajkoviti mogu biti praznici na ovom dži-novskom poluostrvu.

S mukom se penjem na visoku skelu. Priznajem, punio sam gaće i ranije, ali ova klimava skalamerija mi uporno sračuje vijek. Vrta mi se u glavi, imam napade panike, a moram da pazim gdje umačem i mažem. E treba ovim ljudima dati medalju i halaliti im svaku zarađenu krunu. Jedva jutros otpučih dugačke metalne šipke od zemlje. Mraz ih zalijepio i ne da. Aj otmi mu ako te basta. Te polako komad po komad dodavaj i montiraj..

A unutra toplo.. Povremeno bacim pogled kroz prozor pa mi lakše. Poveća kuća ili omanja zgrada imala je svega nekoliko stanova. Spolja djeluje staro i hladno, ali iznutra bije toplina i mladost. Svježi bračni parovi, sitna djeca, ugojene mačke i lijeni psi. I kreatura koja proviruje. Bijah tako srećan kad „glavni“ reče da kupimo stvari i vucamo se kući. Previše je hladno i ne može se. Boja se miješa sa vlagom i sliva. Sam prestanak ružnog stvara osjećaj lijepog.

Kravim se lagano i oprezno pomjeram prste dok promiče grad.

A ona kući čeka.. Šta li je spremila danas.. Možda se već okupala i ogrnula onaj golublje-bijeli bade mantil. Sklupčala se u čošak sofe s turbanom na

glavi.. Ispija kafu dok čita knjigu nekog čudnog naslova. Možda ću je zateći kako spava.. Gledati dugo kako se proteže u snu..

Pokriću je.

I neću je buditi..

Uzeću ostatke hrane od juče. Pomiješati terijaki s rižom i dodati bademe kako ona voli. Opet sam je sanjao..

Samo sam se sručio na sofu i zaspao.

Probudio me kombi sa sladoledom.

Moram sprati današnji dan sa sebe.. A san ću upisati u svesku sa ostalima. Nek stoji da podsjeća.. Jednog dana ću objaviti knjigu snova.

Zamisli..

Ovog puta smo bili u pustinji..

Hodali bosi i držali za mjesec.

Otkud mi to..

Mrak je sve gušći..

Nekako ću se odvući do stola i vratiti nazad.

Možda ponovo dođeš.

Otvorih prozor da udahnem vazduh.

Snijeg bešumno prekriva grad.

Ovaj stan je tako tih..

I gramofon je odavno utihnuo..

A groblje je još tu, preko puta..

I rijetki pijanci se prepiru sa vjetrom.

Gasim lampu i grlim sjećanja..

Adiós amor.

NAURU NATION

– Šta misliš da u CV-ju navedem da sam između ostalog kidao govna?

– Jesi li lud?!

– Pa pored navedenih vještina koje posjedujem, valjalo bi da spomenem i ovu. Nije zgoreg, a?

– Misliš đubre?

– Ma jok.. Prava govna. Ljucka.

– Ja ne bi, a ti kako 'oćeš..

– E vala 'oću.

– Neće te primiti.. Misliće da ih zajebavaš.

– I na kruzerima seru. Može neđe da zaglavi neko, pa da uzmem ekstra paru..

Učili smo zajedno, radili neko vrijeme u istoj firmi, ali nikada nisam mogao da provalim kad se zeza a kada je ozbiljan.

– Aj ispričaj života ti još jednom kako je bilo. Da utvrdimo gradivo.

– Ok, nije problem..

Došli, okupali nas, zaprašili, dali uniformu i oćerali na spavanje. Kad ujutru zvek.. Uzbuna! Gaće, čizme i ašov! Istrčasmo do samog kraja kasarne. Ispred nas red klozeta sa izvaljenim vratima..

– Stavljaj mas-gaske i čisti!

Prva akcija u vojsci i čišćenje govana. Fino bogami.. U svakoj „kabini“ metar, metar i po naslaganog izmeta. Nikada do tada nisam vidio ništa čudnije. Ok, vojska mora da sere, ali kako doći do ovih visina.. Kako se namjestiti u kvadrat i obaviti svoje. Ko iskusni inspektor provaljujem sistem.. Čitav kompleks sagrađen je od cigli.. Zapažam otiske čizama sa strana.. Znači kada se čučavac „zabetonira“, vojnici počinju sa alpinizmom. Pa nismo za džaba brd-

sko-planinska jedinica. Što bi gomila bivala veća, bila bi i visina sa koje se djelovalo. I tako redom, sve dok ne bi glavom udaralili u plafon. Zaglaviš stopala sa strana u proreze između, pa se jos učvrstiš rukama, i rokaj odozgo.

Sad kad razmislim, pa nema ništa ljepše od vojske u mirnodopskim uslovima. Ubijali smo vrijeme umjesto ljudi.

Jeli, srali, spavali i maštali o skraćanju.

I bilo nam je lijepo.. Nestvarno lijepo.

Pa i ovo čišćenje je zabavno bilo.

Čudo je bila ona vojska..

Ili je to bila samo mladost..

Gledam skoro emisiju o državi Nauru..

Ljudi od govana žive.

Čitavo ostrvo prekriveno ptičjim izmetom!

Jedni seru, drugi kupe i izvoze.

Mogli bi i mi isto..

UBICA

- Da li si ikada ubio nekog?
- Jesam..
- Koga?
- Jednu ljubav..
- Čime?
- Neizgovorenom riječju.
- Kako?
- Pitala me da li je volim.
- I?
- Ćutao sam.
- Da?
- E pa ja tebe jesam. Rekla je i otišla.
- Ali zašto..
- Zato što sam je toliko volio da sam se plašio da joj to kažem.

Ljubav nije samo emocija. Ona je i strah da ne izgubiš.. Stalna strepnja i ljubomora.

- Ljubomora?
- Da. Veoma važan začim.. Ako je nema – nema ničega. Kao so u jelu.. Bude bljutavo bez.. Mora malo da je ima. Ni mnogo ne valja.
- Kad je to bilo?
- Onda kad je i trebalo.
- Kako se osjećaš danas, posle toliko vremena.
- Kao ubica.
- Volim te..
- Ja tebe ne volim.. Lud sam za tobom Evo.. Srećan ti osmi, i ja prvi.
- Volim te opet..
- Pojubih je u vrat, tačno ispod uva.. Osjetih kako joj se koža grči i ježi.
- Voli me, hejj!
- Neko tu blizu me voli..

ISBN 978-9940-8882-2-0

9 789940 888220 >

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе,
Цетиње

ISBN 978-9940-8882-2-0
COBISS.CG-ID 33542148